CURSA MORȚII

de PITT STRONG

CAP. 1.

Doctorul Pons cere ajutor

A trecut mai bine de un an de când cu aventura așa numitului „maistru tipograf", și dacă m'am hotărît abia acum s'o povestesc, e fiindcă au existat motive temeinice.

Prietenul meu Joe Bull ținea, la început, să nu dau niciun fel de publicitate acestui caz. Credea anume că o descriere amănunțită a întâmplărilor neplăcute de atunci, ar putea creia serioase prejudicii valutei franceze și ar aduce anumite cercuri financiare din străinătate la convingerea că scandalul va avea urmări.

Abia azi, când toate aceste temeri au devenit inactuale, grație unui serviciu de supraveghere perfect organizat, și când este dovedit și știut de toată lumea că niciunul din pungași n'a scăpat, mi-a dat voie să aștern pe hârtie această aventură. Mai mult decât atât: a stăruit să încep lucrul cât mai repede, pentru ca toate acele svonuri tendențioase care au prins să circule în public și care mai circulă încă, din păcate, — probabil din pricina reportagiilor prea sumare din ziarele de atunci, — să fie înăbușite.

Munca mea e cât se poate de agreabilă, deoarece cazul îmi oferă material din belșug pentru o povestire, care, de altfel, cred că va fi pe placul publicului.

„Maistrul tipograf" de care vreau să vorbesc, era, pur și simplu, un maistru desăvârșit în arta tiparului; numai că nu-și întrebuința calitățile pentru tipărirea de cărți, ziare sau ilustrații, ci avea o meserie mai rentabilă și anume: falsificarea hârtiei-monedă.

Dar... să povestesc de la început faptele, așa cum s'au petrecut în realitate.

Dacă am schimbat întrucâtva numele personagiilor principale, precum și locul unde s'a desfășurat acțiunea, am făcut-o din motive de ordin personal și din discreție, și cred că cititorul va înțelege și va scuza aceasta.

Era o seară admirabilă. Joe și cu mine ne aflam în biroul nostru comun, lucrând la triarea corespondenței de seară.

Pe vremea aceea apăruseră în vitrinele librăriilor primele volume ale aventurilor noastre, și din toate colțurile țării ne veneau scrisori.

Joe citea fiecare scrisoare, cu vădită satisfacție. De altfel, era cât se poate de interesant câte și mai câte ne scriau oamenii.

Cei mai mulți erau, firește, solicitatorii de autografe. Unul cerea, cu toată seriozitatea, ca prietenul meu Joe să se fotografieze în scaunul-leagăn și să-i trimită o copie, cu dedicație. Vroia s'o dea la înrămat și s'o așeze pe masa lui de lucru, — așa spunea.

Nu ne puturam reține un hohot de râs la citirea acelei cereri oarecum originale. Apoi ne așternuram pe lucru, căci în fața noastră era un teanc întreg de corespondență.

Zbârnâitul soneriei telefonului ne întrerupse la un moment dat.

Era prietenul nostru, comisarul Beauval, de la Prefectura de poliție. Spunea că trebue neapărat să ne vorbească și că va fi la noi peste vreo zece minute, împreună cu un domn, un anume doctor Pons.

După ce Joe îl asigură că vizita ne va face o deosebită plă-

cere, Beauval închise aparatul.

Eu auzisem convorbirea, căci aveam două receptoare la telefon. Îi spusei lui Joe, după ce puse receptorul pe furcă:

— O fi vreun client nou pe care ni-l aduce Beauval.

Joe privi o clipă în gol, gânditor, apoi zise:

— Nu cred, dragul meu. Pons nu e un nume comun, cel puțin nu așa de răspândit ca Dupont, Durand sau Duval. Și mai are și titlul de doctor... M'aș mira dacă n'ar fi unul și același cu acel dr. Pons care are oarecare reputație ca expert în bancnote false și care a venit de hac multor falsificatori.

— Așa dar, un fel de detectiv.

— Cam așa ceva. În sfârșit, o să vedem. Am citit de câteva ori în ultimele săptămâni că se află în circulație o mare cantitate de bancnote false, foarte bine contrafăcute și care aproape nu se pot deosebi de cele verîtabile. Poate că d-rul Pons vine să-mi ceară concursul...

— Aoleu! întrerupsei eu. Banii falși sunt un capitol în care nu prea avem experiență. După cât mi-amintesc, n'am avut de-a face cu falsificatori decât o singură dată până acum.

— Așa e, o singură dată, în America. Și unde mai pui că aceia nu erau decât niște găinari, așa că nu era mare lucru să le vii de hac. Domnii de aici, însă, par să fie mult mai rafinați. Dar la ce bun să vorbim atâta?... Te pomenești că e vorba de cu totul altceva. Vezi mai bine ca Pitt să pregătească o gustare, ca să putem face față musafirilor...

După câteva minute, se opreau înaintea casei noastre un automobil din care coborîră Beauval și d-rul Pons.

Acesta din urmă era un om ciudat. Nu făcea de fel impresia de detectiv. Părea mai curând un

savant disfrat și care n'ar avea nicidn fel de contact cu lumea. Îmbrăcămintea lui confirma această impresie: pălărie neagră cu borul mare, manta largă și umbrelă.

Ochii lui spălăciți priveau ciudat de melancolic prin niște ochelari mari cu ramă și păreau că țintesc în gol.

Vocea lui era ca a unui predicator, dar cu toate acestea fruntea largă și o gură precis desemnată trădau un spirit limpede și viclu și o energie vrednică de ținut în seamă.

După ce ne așezarăm cu toții în birou, prima întrebare a doctorului Pons fu, dacă nu cumva e cineva în casă care ar putea să tragă cu urechea la convorbirea noastră.

La răspunsul negativ al lui Joe, omulețul păru că se înviorează.

— Trebue să țineți seamă, — zise el cu o voce care devenise deodată mai limpede și mai hotărîtă — că o bună parte din înfățișarea mea e mască, Mister Bull. Fac pe bătrânul, din anumite motive, și am înregistrat chiar succesul că în cercurile interlope sunt luat drept un om cam sucit, ceea ce prezintă oarecare avantagii, căci aflu în felul acesta lucruri care scapă celor mai mulți din colegii mei. De asemenea, numele pe care-l port în afară de serviciu e fals.

Era extrem de interesant de observat metamorfoza care se petrecea cu musafirul nostru în timpul cât vorbea.

Ochiul lui turbure devenise viu și agitat; bustul, cu care stătuse aplecat, devenise acum drept, și întreaga-i expresie de bătrânețe dispăru cu desăvârșire.

Omul acesta era un detectiv în carne și oase, un maistru în arta deghizării. Și lucra fără niciun auxiliar sau accesoriu exterior, fără

perucă, fără barbă falsă; numai şi numai cu mimica lui extraordinară şi cu o garderobă foarte simplă şi redusă.

In ochii lui Joe luci o scânteie de admiraţie.

Doctorul Pons, care avea un spirit de observaţie foarte ascuţit, prinse această privire şi zise, zâmbind:

— Din păcate, toată arta mea n'a folosit la nimic în afacerea cu maistrul tipograf; altfel, n'aş fi venit la d-ta, Mister Bull, căci cred că-ţi dai seamă că asta înseamnă, pentru un om în situaţia mea, drumul spre Canossa.

Joe dădu numai din cap, fără să răspundă. După o pauză întrebă:

— Şi cine e acest aşa-zis „maistru tipograf", domnule doctor? Aud acum pentru prima oară această denumire...

— Cred, Mister Bull. Porecla misteriosului bandit, după care umblu de mai bine de un an, este deocamdată cunoscută numai în cercurile iniţiate. Şi aceste cercuri iniţiate se compun, la rândul lor, din o bună parte a lumii interlope a Parisului, la care se adaugă, bine înţeles, secţiunea specială a poliţiei criminale.

— N'aţi vrea să schiţaţi în câteva trăsături toată această afacere? propuse Joe.

— Cu plăcere, cu mare plăcere, Mister Bull. După cum aţi citit în ultimul timp în ziare, circulă în clipa de faţă foarte mulţi bani falşi la noi în ţară. Pretutindeni şi întotdeauna există bani falşi. Dar cantităţile enorme care sunt în circulaţie acum la noi, dau de gândit şi cer o acţiune energică şi imediată, pentru prinderea tâlharilor.

„Eu sunt vechiu specialist în materie şi pot afirma, fără falsă modestie, că până în prezent nu mi-a scăpat niciun ticălos de specia aceasta, cât de iscusit a fost

el. De data asta însă, încep să mă îndoiesc de calităţile mele. Adversarii par a fi de temut.

„Deocamdată n'avem nici cea mai mică indicaţie sau punct de reper în ce priveşte regiunea din ţară unde se confecţionează moneda falşă, modul cum e pusă în circulaţie şi cine ar putea fi, de de fapt, capul bandei, cu toate că urmărim chestiunea, cum v'am mai spus, de peste un an de zile. Singurul amănunt pe care-l deţinem până în clipa de faţă, este că organizatorul întregii întreprinderi e numit de toţi duşmanii Codului penal cu porecla „maistrul tipograf", şi că e un personaj complectamente învăluit în mister.

„Din când în când, ne cad în mână complici şi diferiţi membri ai bandei. De la aceştia însă nu se poate afla nimic, nici chiar sub ameninţare, şi la urmă ne vedem siliţi, aproape întotdeauna, să le dăm drumul. Toţi aceştia afirmă că nu cunosc personal pe „maistrul tipograf" şi că nu l-au văzut niciodată.

„Altă împrejurare care îngreunează cercetările, este că banii falşi aproape nu se pot deosebi de cei veritabili. Vedeţi şi dv., domnilor, — zise el, scoţând din portofel două bancnote de câte cinci sute de franci, — care din aceste două hârtii e falşificată şi care e bună?

Joe luă ambele bancnote şi merse cu ele la fereastră. Il urmai.

Privirăm bancnotele de cinci sute pe o parte şi pe alta, examinarăm cu minuţiozitate hârtia, le ţinurăm la lumină, dar nu se vedea nicio deosebire. Chiar şi filigranele erau perfect identice.

— Ei? întrebă curios doctorul Pons, când ne întoarserăm de la fereastră. Care e cea falşă?

— Imi vine foarte greu să cred că una din aceste hârtii e falşă. Singura deosebire pe care am pu-

tuf-o observa este că una are o coloraţie ceva mai ştearsă.

— Extraordinar! Dar ai nişte ochi, Mister Bull!... exclamă doctorul Pons. — Chiar şi mie, care sunt expert bătrân, mi-a scăpat multă vreme această nuanţă neînsemnată. Deosebirea e extrem de mică şi nu poate fi percepută decât de un ochiu exersat.

— Acum spune-mi şi mie: care e bancnota falşă? Cea mai închisă la culoare, sau cealaltă, mai deschisă?

— Cea mai deschisă.

— Şi, afară de asta, mai există şi alte abateri de la înfăţişarea celor veritabile?

— Da, câteva mici inexactităţi la fibrele hârtiei, care însă nu se pot stabili decât la microscop.

— Hm, vasăzică „maistrul tipograf" îşi meritä cu vârf şi îndesat porecla. Astfel de falşuri perfecte, după părerea mea, sunt rare, dacă nu chiar un caz unic.

— Aşa şi este. Dar nu numai tiparul în sine este magistral, ci şi toată organizaţia pare să fie pusă la punct până în cele mai mici amănunte, altfel am fi trebuit să prindem de mult pe pungaş, cu cercetările pe care le-am întreprins.

— Poate că l-am înhăţat de mult fără să ştim, întrerupse brusc comisarul Beauval, care până atunci asistase mut la convorbirea noastră. — De vreo trei săptămâni avem un arestat foarte curios la „Santé"...

— Dar, dragă colega, răspunse supărat doctorul Pons, ştii doar foarte bine motivele pentru cari omul acela nu poate fi „maistrul tipograf" însuşi, ci numai un complice.

Beauval vru să răspundă ceva, dar Joe i-o luă înainte:

— Ce-i cu arestatul acela, domnilor? Fiţi atât de buni şi daţi-mi câteva lămuriri mai amănunţite în privinţa lui. Pentru teorii avem timp destul altădată...

— Foarte exact, Mister Bull, răspunse Pons. Chestiunea e foarte simplă: acum trei săptămâni, doi agenţi secreţi au arestat, într'o cârciumă din Montmartre, — un om care plătise consumaţia cu o hârtie falsă de o sută de franci. La percheziţia corporală ce i s'a făcut, am găsit asupra lui nu mai puţin de treisute de mii de franci în hârtii falşe de o mie, cinci sute, o sută şi cincizeci de franci, pe care individul le purta, bine ascunse, în căptuşeala hainelor. Importanţa sumei ne-a făcut numaidecât bănuitori. Eram aproape convinşi că avem în faţa noastră pe „maistrul tipograf" în carne şi oase, căci se ştie că marii falsificatori nu încredinţează niciodată complicilor sume mari. L-am arestat deci numaidecât şi l-am supus tuturor interogatoriilor posibile, — din păcate fără niciun rezultat pozitiv. N'am putut scoate absolut nimic din gura lui. Afirma cu îndărjire că primise banii de la un necunoscut care s'a răsturnat în Sena cu barca şi pe care l-a salvat de la înnec. Minciuna e transparentă de tot, dar nu pot da pe individul acela pe mâna justiţiei, până nu vom avea dovezi precise împotriva lui. Aceste dovezi ne lipsesc până în clipa de faţă. Persoana arestatului nu oferă absolut niciun punct de reper. Vorbeşte stricat franţuzeşte şi pretinde că se numeşte Dick Weston şi că e originar dintr'o localitate neînsemnată din Texas. N'are acte, iar la poliţia pariziană numele lui este complect necunoscut.

— Daţi-i drumul, zise Joe, zâmbind. Poate că atunci o să puteţi da de o urmă.

— La asta m'am gândit de

mult, răspunse doctorul Pons. Din păcate însă, nu putem să scăpăm de el. Când a auzit că a doua zi i se dă drumul, a declarat numaidecât că e bolnav, iar nouă nu ne-a mai rămas nimic alta de făcut decât să-l internăm în infirmeria închisorii. Acolo a început să strige sus şi tare că are panglică, şi se supune cu docilitate curei respective, care nu e tocmai plăcută, cu toate că nu e de fel bolnav, — asta aş putea s'o afirm cu siguranţă.

Pe Joe îl distra grozav toată povestea.

— Ciudat individ, zise el în sfârşit, aprinzându-şi o ţigară. — Nu vrea să plece din închisoare... hm... ciudat... cât se poate de ciudat...

Se îndreptă, încet, către fereastră, apoi adăogă:

— Ce te face pe d-ta să crezi cu atâta convingere, domnule doctor, că arestatul nu e chiar „maistrul tipograf"?

— Sunt mai multe motive cari mă fac să trag această concluzie.

„In primul rând, nu pot crede că un pungaş de calibrul „maistrului tipograf" frecventează cârciumi ordinare, unde vin de obiceiu spărgători de rând şi hoţi de buzunare. Şi mai puţin probabil este că „maistrul tipograf", care, după aprecierea noastră, a câştigat milioane, să plătească chiar el cu bani falşi şi să poarte asupra lui cantităţi atât de mari de bancnote false.

„In al treilea şi ultimul rând, în fine, ar fi trebuit — dacă într'adevăr acela pe care l-am arestat ar fi „maistrul tipograf" — să se fi poticnit toată întreprinderea falşificatorilor, din pricina lipsei şefului. S'a întâmplat însă tocmai dimpotrivă. In ultimele săptămâni am descoperit

bani falşi în circulaţie, mai mulţi ca înainte.

Joe aprobă în totul pe doctorul Pons:

— Motivele dumitale, zise el, sunt convingătoare. Totuşi nu se poate şti... Cred însă că ar fi mai bine să văd chiar eu pe individul acela. S'ar putea mâine de dimineaţă?

— Aveţi oricând acces în infirmeria închisorii, Mister Bull. Dacă aţi fi atât de amabil să luaţi afacerea asupra d-v., v'aş putea aduce până mâine dimineaţă toate împuternicirile ce vă sunt necesare pentru ca activitatea dv. să nu fie stânjenită.

— Bine. Suntem înţeleşi, domnule doctor. Am să văd ce e de făcut.

Stăturăm apoi de vorbă încă vreo jumătate de ceas cu cei doi musafiri, cari plecară aproape de ora nouă.

Joe era foarte bine dispus, iar cazul părea să-l intereseze peste măsură, cu toate că nu vorbea nimic în legătură cu el, cel cel puţin faţă de mine.

Imi propuse, şi eu acceptai, să mergem în oraş, ca să beni o sticlă cu vin la „Embassy".

CAP. 2.

Ce-i cu Weston?

Pe la cinci dimineaţa, soneria telefonului ne trezi din somn.

In seara precedentă ne culcaserăm foarte târziu, aşa că dormeam tun.

Complect năuciţi, sărirăm amândoi în sus, fără să ne dăm bine seamă în primul moment ce era.

Joe ridică numaidecât receptorul. Eu luai al doilea, ca să pot asculta convorbirea.

— Alo! Aici Bull! strigă Joe în aparat.

— Mister Bull în persoană? se auzi o voce necunoscută.

Joe răspunse afirmativ. Atunci necunoscutul continuă:

— Aici „Maistrul tipograf". N'o fi tocmai plăcut pentru dumneavoastră că vă trezesc la ora asta, dar v'am chemat în propriul dv. interes.

„Sunt precis informat că aveţi de gând să vă uniţi cu doctorul Pons ca să mă prindeţi. De Pons îmi bat joc şi puţin îmi pasă. E un nătărău şi ar fi făcut mult mai bine dacă s'ar fi făcut clown.

„Pe dumneata însă, Mister Bull, te consider adversar mai serios şi voiu fi silit să te fac nevătămător odată pentru totdeauna, dacă nu primesc din partea dumitale asigurarea formală, pe cuvânt de onoare, că vei abandona lupta. Primeşti propunerea mea?

Joe râse scurt şi ironic.

— Nici nu mă gândesc, zise el apoi, cu o liniştе desăvârşită. — Dimpotrivă, îmi va face o deosebită plăcere să mă ocup mai de aproape de misterioasa dumitale persoană şi pentru nimic în lume nu voiu lăsa să-mi scape acest caz atât de interesant!

— Numai să nu râzi prea de vreme, Mister Bull! replică necunoscutul. — Gândeşte-te că lupta e absolut inegală. Eu îmi cunosc adversarul, dumneata nu-l cunoşti însă pe-al dumitale. Vei fi dumneata mai şiret şi mai îndrăzneţ decât mine, dar chiar omul cel mai tare şi mai curajos este neputincios faţă de un glonte care-l loveşte din beznă. Chibzuieşte bine! Iţi dau timp un minut, după care va fi prea târziu.

— N'am ce chibzui. Unui tâlhar ca dumneata nu-i dau cuvântul de onoare.

— Bine, cum vrei! Atunci,

lupta poate să înceapă. Dar să nu aştepţi milă dela mine!...

La celălalt capăt al firului, receptorul căzu pe furcă.

Datorită acestei neaşteptate convorbiri, ne desmeticisem complect.

Joe întinse mecanic mâna spre tabacheră şi-şi aprinse un Ai-Kam.

— Frumoasă afacere, zisei. Mi se pare că cu ăsta nu e de glumit.

In aceeaşi clipă sună iar telefonul. Era doctorul Pons.

— Ei, ce s'a întâmplat? întrebă Joe surprins, când află cine-l chemase.

— Ceva foarte neplăcut, Mister Bull. Pe scurt: Dick Weston, omul cu bancnotele false, a evadat azi noapte din infirmeria închisorii!

— *Thunderstorm!* exclamă Joe, mirat peste măsură. — Vin numaidecât cu prietenul meu la faţa locului. Aşteaptă-ne, te rog.

După câteva minute eram gata de plecare şi după un sfert de oră ajungeam, cu maşina, în faţa închisorii.

Doctorul Pons ne aştepta, nerăbdător. Comisarul Beauval venise şi el între timp.

Incepurăm imediat cercetarea camerei în care zăcuse Weston. In aceeaşi încăpere nu mai era de cât un singur pacient, grav bolnav, cu patruzeci de grade febră şi care nu putea fi interogat, deci.

Fuga lui Weston era pur şi simplu o enigmă, căci nici uşa nu era forţată, nici evadatul nu avusese vreun fel de îmbrăcăminte la dispoziţie.

— Individul trebue s'o fi şters de aici în cămaşă, observă Beauval.

La această remarcă, Joe zâmbi ironic.

— Ai găsit poate dumneata al-

tă explicaţie? întrebă Pons, nervos. După depoziţia gardianului, *este absolut exclus* ca individul să fi avut ascunse pe undeva ceva haine.

Răspunsul lui Joe fu pentru noi toţi o surpriză.

— Eu nici nu cred că a fugit, zise el cu tonul cel mai liniştit din lume.

— N'ai fugit?... întrebă Pons.

— Mister Bull, cu toată bunăvoinţa ce am, nu pot înţelege cuvintele dumitale. Evadarea lui Weston e, după umila mea părere, un fapt bine stabilit, asupra căruia nu mai încape îndoială....

— Sunt nevoit să te contrazic. Dintru început nu mi-a venit să cred că a fost o evadare, căci dacă Weston ar fi ţinut câtuşi de puţin la libertate, ar fi putut să profite de primul prilej, când ai vrut dumneata să-i dai drumul, şi n'ar mai fi avut nevoie să se prefacă bolnav. Eu cred, dimpotrivă, că Weston se temea de libertate; că aici, în închisoare, se simţea mult mai în siguranţă.

Se vedea bine ce sforţări făcea doctorul Pons ca să-şi ascundă indignarea provocată de cuvintele lui Joe.

Acestuia nu-i scăpă amănuntul, căci îi spuse:

— Văd că nu eşti cu totul de acord, domnule doctor. Cu toate acestea, rămân neclintit la părerea mea.

Doctorul Pons nu-şi mai putu înfrâna nervozitatea.

— Dar te rog, Mister Bull — întrebă el — care ar fi, după dumneata, explicaţia dispariţiei fără urmă a lui Weston? Crezi poate că e ascuns pe aici pe undeva?

— Nicidecum. A fost pur şi simplu răpit.

— Răpit?! exclamară Pons şi Beauval într'un glas.

Doctorul continuă:

— Atunci, pentru Dumnezeu, *cine e răpitorul?*

— Nimeni altul decât „maistrul tipograf", firesţe. După cum reiese din cele ce mi-a spus la telefon, lucru de care v'am vorbit adineauri, ştia de intrarea mea în acţiune şi vroia să mă împiedece de a mă întâlni cu Weston.

— Ei, dar ştii că ideia asta nu-i tocmai de lepădat! răsună deodată vocea de bas a lui Beauval. — Cred chiar că Mister Bull a nimerit iarăşi în plin!

Şi eu trebuii să-i dau dreptate lui Joe, oricât de surprinzătoare mi s'ar fi părut afirmaţia lui.

Numai doctorul Pons părea tot sceptic.

— Crezi, dar, Mister Bull, că interlocutorul necunoscut de la telefon şi cu evadatul Weston nu sunt una şi aceeaşi persoană? întrebă el, în sfârşit.

— Nu, în niciun caz.

După acestea, urmă încă un interogatoriu al gardianului, pe care acum îl luă Joe, cu extremă minuţiozitate. Niciun rezultat; nimic nou. La urmă cerurăm să ni se arate o fotografie a lui Dick Weston, după care ne luarăm rămas-bun dela Pons şi Beauval, căci Joe nu credea să mai fie ceva de făcut acolo.

La ieşirea din închisoare, o luarăm pe jos şi străbăturăm aşa o bucată de drum.

Prietenului meu nu-i ardea de vorbă, iar eu mă ocupam cu clasarea, în minte, a impresiunilor lăsate de evenimentele din ultimele câteva ceasuri.

Să fi umblat aşa, fără a vorbi, ca vreo cinci minute, când deodată fui surprins de o ciudată mişcare a mâinii lui Joe.

Într'o clipă era lămurit.

Joe purta nişte aşa numite „mânuşi detective", care în in-

teriorul lor au câte o oglindă cusută de căptuşală.

Aşa dar, era cineva în spatele nostru, cineva pe care Joe, din anumite motive, avea interesul să-l spioneze.

Tocmai voiam să-l întreb despre ce sau cine e vorba, când îmi şopti încet:

— Nu te întoarce, Mac; suntem urmăriţi.

— Cine e? întrebai fără a privi pe Joe.

— Un băiat de cel mult doisprezece ani, care însă pare să-şi cunoască destul de bine meseria.

Răspunsul lui Joe mă linişti. Din partea unui băiat de doisprezece ani nu te poţi aştepta la cine ştie ce primejdie.

Merserăm aşa liniştiţi, mai departe, vreo zece minute. Apoi Joe îmi arătă un automoibl gol care se apropia încet şi-mi zise:

— Să ne întoarcem la Saint-Cloud. Uite o maşină.

Ii şi făcuse semn şoferului. Automobilul se opri. Eu îi spusei repede adresa noastră şi ne urcarăm.

Abia ne aşezaserăm şi maşina începu să gonească, cu o viteză neobişnuită pentru un taxi, prin străzile care, la acea oră matinală, erau încă pustii.

Numaidecât după aceea simţii o înţepătură în acea parte a corpului care are o atât de mare importanţă în pedagogie. Vrui să sar în sus, dar deodată nu mă mai ţinură picioarele. O greutate mare mă apăsa pe creier.

— Nu te speria, dragul meu, mă aşteptam la aşa ceva! îl mai auzii pe Joe lângă mine.

Apoi mi se făcu negru 'naintea ochilor şi-mi pierdui cunoştinţa.

CAP. 3.

In ghiarele banditului

Când îmi venii în fire, mă simţii foarte prost.

Răsuflam greu de tot, nu numai din pricina căluşului care se compunea dintr'o cârpă urât mirositoare, muiată în benzină, dar şi din cauză că eram legat strâns într'un fel de cuvertură, ca într'un sac, aşa că abia mă puteam mişca.

Afară de asta, eram, fără îndoială, suspendat, adică sacul sau cuvertura în care eram înfăşurat, atârna de ceva, aşa că mă legănam în aer în poziţie verticală.

Era cel mai drăcesc chip de a lega pe cineva, din câte am văzut în cariera noastră de poliţişti.

Am scris „noastră", pentrucă, firește, Joe trebuia să se afle într'o poziţie asemănătoare.

Damned! Cu „maistrul tipograf" nu era de glumit. Felul cum ne trata nu lăsa să se întrevadă ceva plăcut de aci înainte. In orice caz, n'avea să se mulţumească el cu legănatul!

Blestemai pe doctorul Pons şi blestemai şi ceasul în care Joe demascase atât de prompt pe banditi, provocându-i în felul acesta. Situaţia noastră era, pur şi simplu, desnădăjduită.

In definitiv, unde mă aflam? Era şi Joe acolo? Dacă da, avea să găsească o scăpare din situaţia asta disperată?

Mie mi se părea exclus, căci eram atât de solid legaţi, încât era imposibilă cea mai mică mişcare.

E uşor de înţeles că dispoziţia în care mă aflam nu era din cele mai bune, mai cu seamă că respiraţia mi se îngreuna din ce în ce.

Imi ascuţii auzul, ca să prind

vreun zgomot care ar fi putut să-mi dea vreo indicație.

Mi se păru atunci că aud gălăgia înăbușită a unei străzi și claxoane de automobil.

Poate însă că mi se părea numai...

Nu știu cât timp am stat așa atârnat; simțeam doar că-mi pierd puterile din ce în ce și că sângele rece începe să mă părăsească...

Deodată mi se dădu un brânciu foarte slab, din dreapta. Urmă altul mai tare, așa că începui să mă leagăn încolo și încoace. Și acum, mă izbii și eu de ceva: era un fel de sac plin.

Conținutul sacului era trupul lui Joe; lucrul acesta l-am înțeles numaidecât. Reușise deci să se pună în mișcare și să-mi vestească astfel prezența lui.

Pe de o parte, mă bucurai nespus că era în apropierea mea, Pe de altă parte însă, mă cuprinse o mare desnădejde, căci perspicacitatea lui Joe nu mai ajuta la nimic; era și el un simplu sac spânzurat, deci un om fără nicio putere.

Ei, drace! Ce era asta? Ce se strângea, la fiecare legănare a trupului meu, tot mai tare împrejurul gâtului?

Fără îndoială, era o sfoară, care fusese, probabil, înodată de cârligul de care atârnam, dar cu atâta măiestrie, încât fiecare mișcare o strângea tot mai mult, așa că până la urmă avea să mă stranguleze, dacă legănatul nu avea să înceteze

Din fericire, lucrurile nu ajunseră atât de departe. Nu mult după aceea atârnam iar liniștit și nemișcat, fără să îndrăznesc să mai fac cea mai mică mișcare.

Joe, pare-se, păți-se la fel, căci nu-l mai simțeam lovindu-se de mine. Sau avusese mai puțin noroc decât mine, de se strânsese mai repede lațul împrejurul gâtului său și?...

Nu! Nu vroiam să fac presupunerea cea mai rea. Ar fi fost prea groaznic!

Trecu iar un timp foarte lung. Sau poate mi se păruse numai?...

Nu știu cât am stat spânzurați, nici nu pot aprecia cu aproximație, căci în astfel de situații îngrozitoare ți se pare că timpul trece de zece ori mai încet decât de obiceiu.

Niciunul din noi nu mai încerca să se miște ca să se apropie de celălalt, căci cea mai mică mișcare ne-ar fi strangulat definitiv.

Luptam cum puteam ca să mai trag puțin aer în piept și-mi cheltuiam ultimele rămășițe de energie ca să combat leșinul pe care-l simțeam apropiindu-se. Eram convins că nu voiu putea să mă opun mult. Cel care născocise o astfel de tortură era un diavol, nu om! Vai de pielea lui, îmi ziceam, dacă mai punem vreodată mâna pe el!

Juram să-l legăn tot așa, cel puțin două ceasuri, și anume la fel căptușit și în gură cu o cârpă tot așa muiată în benzină.

Deodată mi se păru că aud un sgomot.

Ce să fie? Nu suna oare ca tictacul unui ceasornic mare, a unui orologiu?

Fără să vreau, asemănam acest ciudat tictac cu acela al vechiului nostru orologiu din sufragerie și-mi dădui seamă că ticăitul pe care-l auzeam acum era de vreo cinci ori mai accelerat.

Așa dar, nu putea fi un ceasornic, căci atunci ar fi trebuit să alerge minutarul cu viteză fantastică pe cadran.

Tictacul acela ciudat trebuia să provină din altă parte.

Dar ce putea fi afară de un ceas? Ceva asemănător?

Din păcate, nu-mi trecu nimic prin minte. Din păcate? Ba, mai curând slavă Domnului că nu mi-am dat seamă numaidecât ce era, altfel mi-ar fi pierit dintr'odată şi ultimele urme de curaj şi de speranţă.

Dar... ce era asta? Nu se auziseră strigăte?

Fără îndoială, cineva vorbea tare, poruncitor. Imediat după aceea se auzi un bubuit, apoi iar vocea aceea aspră.

Incepui să disting unele fraze.

— Repede... grăbiţi-vă! striga vocea. — Căraţi-vă mai repede dacă ţineţi la viaţă! Mai sunt treizeci de minute, dar cine ştie dacă nu îşi dă drumul mai de vreme drăcia...

Drăcia?

Despre ce drăcie vorbea individul?

Drept răspuns, îmi ajunse iar la ureche tictacul regulat şi deodată mi se făcu lumină!...

Thunderstorm! Drăcia putea fi o maşină infernală care se găsea în imediata noastră apropiere şi gata să explodeze.

Când îmi dădui seamă, cu groază, ce era, mă trecu o năduşeală rece şi nu mi-e ruşine să mărturisesc că, în clipa aceea, începui să simt spaimă în toată regula.

Mai târziu mi-a mărturisit şi Joe că resimţise o groază de nedescris.

Nu mă mai îndoiam de faptul că acum se sfârşise pentru totdeauna cu noi. Orice salvare era exclusă.

Afară se făcuse linişte.

O uşă scârţâi tare şi nişte paşi grei se apropiară de noi.

Nădejdea mea era ca ticălosul să nu se apropie prea mult de noi şi să ne atingă, căci altfel laţul s'ar fi strâns de tot şi, mie cel puţin, mi-ar fi luat piuitul pentru vecie.

Părea însă că se oprise la oarecare distanţă.

Câteva clipe fu linişte desăvârşită. Nici tictacul nu se mai auzea. Probabil că omul se desfăta privind la neputinţa noastră.

Apoi începu să vorbească cu un ton de profund dispreţ:

— Ia uite ce frumos atârnă cei doi lilieci! Impresia asta mi-o fac, în ambalajul acesta original pe care l-am născocit special pentru ei. Ha, ha, ha! Lumea toată s'ar strâmba de râs dacă ar vedea pe cei doi celebri detectivi cum se leagănă neputincioşi în aer! De fapt, seamănă şi cu două şunci uriaşe. Ei, răbdare, domnilor, afumatul începe numaidecât!... Stimate Mister Bull, unde ţi-e celebra genialitate şi ascuţita dumitale perspicacitate? Va să zică tot ţi-a venit odată cineva de hac!... N'ai idee ce bine-mi pare! Sunt mândru, nu altceva, că ţi-am putut servi ciorba asta...

Joe făcuse probabil o mişcare mai violentă, căci individul urmă râzând:

— Te rog, mai bine nu te mişca, Mister Bull, altfel sfoara dimprejurul gâtului s'ar strânge prea de vreme, ceea ce n'ar fi tocmai pe placul meu, căci v'am pregătit nişte surprize mult mai interesante, dumitale şi prietenului dumitale Lloyd...

„Nu eşti deloc curios? Sau poate că tictacul acesta nostim, — propria mea invenţie, — ţi-a adus la cunoştinţă ce sfârşit te aşteaptă? Dacă aşa e, îţi stau cu plăcere la dispoziţie pentru explicaţii mai amănunţite. Mult timp însă nu mai rămâne pentru această agreabilă conversaţie cu d-ta.

„Ca să-ţi vie pofta de mâncare pentru călătoria în lumea cealaltă, îţi comunic că peste vreo cincisprezece minute totul va zbura în aer. Ce mai rămâne pe urmă, în foc. Am îngrijit de asta. Şi acum, să vorbim pe şleau. Ai-vrut-o! „Maistrul tipograf" nu e un ţânc

cu paie în loc de creier, ci un om care nu se lasă insultat pe degeaba. Afară de asta, copoi de teapa dumitale m'au incomodat întotdeauna. Să auzim de bine şi mângâie-te cu gândul că nu porniţi singuri în călătorie: Dick Weston vă va însoţi. E spânzurat cu un etaj mai jos, tocmai sub dumneata. Incolo, tot respectul, Mister Bull. Ai avut dreptate. Eu l-am scos pe Dick Weston din închisoare, pentru că mai aveam cu el o mică socoteală.

Un strigăt puternic, de jos, întrerupse monologul.

— Viu! răspunse duşmanul nostru şi plecă, râzând batjocoritor.

Uşa se închise. Eram singuri.

N'am să uit niciodată minutele ce au urmat... Niciodată! Erau prea înfiorătoare!

Tic... tac... se auzea în mijlocul unei linişti mormântale... Tic... tac... spre moarte!...

Mă gândeam să-mi strâng laţul de gât printr'o smucitură violentă, ca să sfârşesc mai repede cu chinul acela, când auzii un sgomot slab.

Paşi uşori se apropiau de uşă, care fu deschisă cu băgare de seamă şi cineva se îndreptă spre noi.

Cine să fi fost?

Oare aveam să fim salvaţi în ultima clipă?

O smucitură, şi căzui la pământ. Imediat după aceea auzii sgomotul unei căderi lângă mine; aşa dar, căzuse şi Joe.

Cineva tăia cu iuţeala fulgerului funiile care ne imobilizau. Cine era?... Cine?

Simţii cum cedează legăturile, apoi auzii vocea unui bărbat care şoptea:

— Nu pot să vă liberez complect, dar după ce mă voiu fi depărtat, rupeţi cât puteţi de repede ultimele fibre ale funiilor. Paratrăsnetul e singura cale de salvare ce vă rămâne, căci peste

cinci minute nicio piatră nu va mai fi la locul ei. Mister Bull, gândeşte-te la Dick Weston, dacă prinzi vreodată pe maistrul tipograf. Eu nu pot să mai stau, fără să mă expun de a cădea în mâinile dumitale. Cu bine!

Imediat după aceea auzirăm paşi grăbiţi depărtându-se şi sgomotul unui geam spart.

—Repede! strigă Joe sărind în sus şi ajutându-mi să smulg de pe mine cuvertura în care eram înfăşurat.

— Hai! zise el apoi, gâfâind, alergând spre fereastră şi trăgându-mă după dânsul.

Slăbiciunea dispăruse. Simţeam în mine putere cât trei. Erau ultimele pâlpâiri ale energiei, în faţa morţii şi a salvării neaşteptate.

Joe sări pe fereastră, apucă sârma paratrăsnetului, îmi ajută să trec şi eu şi ne lăsarăm cât puturăm de repede în jos.

In puţinele clipe cât ne-am mişcat liberi în închisoarea noastră, am observat că nu era altceva decât mansarda unei case.

Maşina infernală n'am putut s'o descopăr, dar afurisitul de tictac se auzea într'una, tare şi limpede.

Gândul că explozia putea să aibă loc din moment în moment mă făcu să-mi adun toată prezenţa de spirit, ca să nu capăt ameţeală şi să cad în gol.

In condiţiuni normale, cătăratul acela pe sârmă ar fi fost un joc de copil pentru mine, dar acum, cu mâinile şi picioarele înţepenite şi umflate din pricina sârmelor cu care fuseserăm legaţi, nu era de loc uşor.

Joe îmi luase înainte o bucată bună şi-mi strigă să mă grăbesc.

Privind o clipă în jos, văzui un om care alerga pe un teren în construcţie.

În fine, ajunserăm jos şi o luarăm la goană.

Nu ajunseserăm încă la colibele de adăpost ale construcţiei din apropiere, când un bubuit ca de tunet cutremură pământul.

În acelaşi timp, clădirea din care tocmai ieşisem, păru că se înalţă în aer, apoi se prăbuşi la pământ.

În aceeaşi clipă, se ridicară dintre dărâmături nişte limbi mari de foc, aşa că în scurt timp toată clădirea nu mai era decât un rug imens.

— Joe... l-am uitat pe Dick Weston! strigai deodată, amintindu-mi de bietul om.

— Weston?... răspunse Joe mirat. Dragul meu, se cunoaşte că ai fost cuprins de frigurile morţii. Tocmai Weston era acela care ne-a scăpat. Va fi avut printre oamenii maistrului tipograf un prieten care s'a întors pe ascuns, după ce a plecat toată banda, şi i-a dat drumul. Să nu uităm că Weston s'a gândit şi la noi, dragul meu...

Aşadar, Weston fusese...

Stăteam aiurit şi priveam la foc. Joe nu vorbea nici el.

Işi scoase încet o ţigară din tabachera pe care tâlharul nu se gândise să i-o fure. Imi aprinsei şi eu una.

Apoi Joe zise deodată:

— Slavă Domnului că s'a înfunecat şi că imobilul e aşezat într'un loc mai retras, altfel ar fi costat viaţa multor oameni...

— Vasăzică, am stat o zi întreagă spânzuraţi acolo sus? răspunsei, înfiorându-mă, când îmi amintii de clipele de groază prin care trecusem.

Joe dădu din cap, apoi se uită la ceas şi zise:

— E opt şi ceva. Să plecăm cât mai repede. — Deocamdată nu mai avem ce căuta aici.

— Incotro? îl întrebai.

— Pentru moment, acasă, dragul meu. Dar să căutăm să nu batem la ochi, căci pentru lume trebue să trecem drept morţi, timp de câteva zile, poate şi mai puţin... Cel mult Beauval ar putea fi pus în curent.

— Inţeleg, Joe. Vrei să faci pe maistrul tipograf să creadă că am pierit într'adevăr cu prilejul exploziei, ca să putem lucra nestânjeniţi. Cum rămâne însă cu doctorul Pons? Lui nu-i spui nimic?

— Pons nu trebue să ştie. El cel mai puţin chiar... răspunse scurt Joe.

— De ce? îl întrebai, mirat.

— Nu poţi să-ţi închipui singur? Maistrul tipograf are doi duşmani pe cari îi ia în serios: Pe doctorul Pons şi pe mine. Eu am ieşit din joc. Rămâne doctorul Pons, aşa că maistrul tipograf se va lua acum după el şi n'are să-l mai slăbească. E periculos deci să te afli în legătură cu Pons. Mai bine să nu ştie nici el unde suntem. Mai târziu, Pons va înţelege purtarea noastră şi ne va scuza.

Joe avea iarăşi dreptate. Eram cu totul de părerea lui. Mă frământa însă curiozitatea să ştiu cum o să pornească acţiunea împotriva maistrului tipograf, care, după cele întâmplate, se dovedea a fi un individ cât se poate de primejdios. Noi n'avem încă nici cel mai mic indiciu cam cine se ascunde sub acest personaj.

In orice caz, era un om care păşea peste cadavre, un om inteligent, dar crud, de felul căruia există, slavă Domnului, foarte puţine exemplare.

Şi eu aveam aceeaşi intenţie ca Joe, anume să nu ne lăsăm până nu punem mâna pe el, cu toate că-mi dădeam perfect seamă de temeritatea unei astfel de întreprinderi.

Părăsirăm binaua pe ascuns şi ne amestecarăm în mulţimea de curioşi cari fuseseră atraşi de incendiu. Apoi, o luarăm încet spre casă, fără a schimba un cuvânt. Aveam doar motive destul de puternice să fim gânditori, după întâmplările prin cari trecuserăm.

La un moment dat, privindu-l pe Joe, observai pe fruntea lui o brazdă adâncă. Aşa dar, barometrul arăta furtună.

— N'ai idee, într'adevăr, cine ar putea fi maistrul tipograf? îl întrebai când ajunserăm în sfârşit la Saint-Cloud şi dispărurăm, cu toată precauţiunea, pe gangul nostru secret.

Joe dădu din umeri şi nu răspunse.

Servitorul nostru Pitt sări în sus de bucurie, când ne văzu intrând în vestibul.

— O! Mister Bull! exclamă el. Ce grijă am avut din pricina dumneavoastră! Aţi plecat de azi de dimineaţă şi domnul comisar Beauval, căruia i-am telefonat îngrijorarea mea, mi-a spus că s'a despărţit de dumneavoastră pe la zece înainte de amiază. Nu mai ştiam ce să fac, unde să vă caut...

In clipa aceea sună în birou telefonul.

— Du-te tu la aparat, Pitt! zise repede Joe. — Dacă e comisarul Beauval, poţi să mă chemi. Dacă e altcineva, oricine ar fi, spune-i că nu suntem aici. Nu ne-am întors încă şi gata. Ai înţeles?

Pitt răspunse afirmativ şi ieşi. Il urmarăm tăcuţi.

La aparat era doctorul Pons. Se interesa de noi.

Ascultam cu al doilea receptor, aşa că puteam urmări convorbirea. Pitt se achită conştiincios de însărcinarea ce i se dăduse, ba chiar exageră puţin îngrijorarea în privinţa absenţei noastre. Doctorul Pons spuse că va telefona încă odată mai târziu.

Joe se încredinţă că obloanele sunt bine încuiate, apoi stinse lampa mare şi aprinse una mică, de masă, cu abajur verde.

— Paza bună trece primejdia rea, zise el. — Nu putem şti dacă n'am fost zăriţi când am fugit şi dacă nu suntem spionaţi.

Joe avea dreptate. Orice precauţie era la locul ei.

— Acum să înbucăm ceva. Il aud pe Pitt cum cotrobăieşte dincolo, în sufragerie, zise Joe. Mai târziu, dragul meu, o să ţinem sfat de războiu...

— Credeam c'ar fi mai bine să ne culcăm, Joe, îi răspunsei, obosit, abia stăpânindu-mă să nu casc. — Eu aş aştepta bucuros până mâine reluarea afacerii.

— Atunci du-te tu de te culcă, Mac, zise Joe, aproape supărat.

Şi se duse în sufragerie.

Il urmai însă.

Mâncarăm în tăcere şi băurăm din vinul nostru vechiu de Bourgogne, care ne învioră încetul cu încetul. Ţigaretele Al-Kam făcură restul.

După puţin, îmi revenisem complect. Eram iarăşi cel vechiu.

Joe se refăcuse cu mult înaintea mea, dar pe faţa lui se putea citi o expresie ciudat de încordată.

Eram convins că medita profund asupra unei anumite chestiuni.

După câtva timp se ridică fără a spune un cuvânt, se întoarse în birou şi se cufundă, spre necazul meu, în fotoliul-leagăn.

In ziua aceea legănatul mă enerva peste măsură.

Când Joe se leagănă, de obiceiu eu mă ascund în dosul unui ziar. Aşa am şi făcut.

De sfatul de războiu plănuit nu s'a ales nimic, căci Joe prefera să stea de vorbă cu sine-însuşi. Un-

de mai pui că fuma ca un turbat, aprinzând o țigaretă de la alta.

In ce privește fumatul, Joe și cu mine suntem întotdeauna de acord; niciunul din noi nu se lasă mai prejos. Pufăiam amândoi ca niște coșuri de fabrică, dacă mă pot exprima astfel.

Ne făcea însă foarte bine, cu toate că se zice că tutunul strică nervilor și inimii. Mie, dimpotrivă, o țigaretă îmi liniștește nervii și mă reconfortează.

In sfârșit, cum o fi... vorbia e că fumam parcă ne luasem la întrecere.

Pe la zece soneria telefonului ne trezi din plăcuta toropeală creată de aroma tutunului și de fum. Pitt primise instrucțiuni, așa că apăru numaidecât și ridică receptorul. Joe luă al doilea receptor în mână și asculta în tăcere.

Mă apropiasem și eu de birou.

— Numele d-voastră, vă rog?... întrebă Pitt în dialectul lui: un amestec de engleză și franceză.

Deodată, însă, i se întipări pe față o expresie de groază și observai că și Joe face ochii mari.

— Ce este? Ce s'a întâmplat? exclamai, speriat.

Joe puse receptorul la loc și, în contradicție cu calmul lui obișnuit, zise foarte iritat:

— Dick Weston era la aparat. Intâi a întrebat de mine, apoi pare să se fi întâmplat ceva, căci mi-a strigat doar aceste câteva cuvinte: „Doctorul Pons se află la cărămidăria veche din Corvisart... Repede... salvați-l!..." Apoi a scos un strigăt. Am auzit sgomot și un râs mefistofelic... Apoi iar s'a făcut liniște... o liniște sinistră... Râsul acela mefistofelic l-am recunoscut imediat. Era vocea omului care și-a bătut azi joc de noi pe când atârnam legați în sac.

— Atunci, a fost maistrul tipograf, Joe! strigai îngrozit. — Vai, l-a prins pe Dick Weston!

Bietului om nu-i merge tocmai bine acum!... trebue să ne ducem să-l scăpăm, Joe! E datoria noastră de oameni!

— De sigur, dragul meu, asta are să se întâmple numaidecât. Numai că o să mă duc singur. Tu ești prea obosit.

— Eu?... Obosit? Drept cine mă iei, Joe? Nici nu mă gândesc să rămân aici, când omul căruia-i datorăm viața e în primejdie! Dick Weston s'a purtat frumos cu noi și ard de nerăbdare să mă revanșez!

— Bine, dragul meu. Atunci hai!... răspunse Joe, băgându-și revolverul în buzunar. — Pitt are să ne însoțească. Stai!... Am o idee!... Să schimbăm rolurile!

— Să schimbăm?... Cum asta, Joe? Să joc eu rolul tău? Sunt prea înalt pentru așa ceva!

— Nici nu mă gândesc la tine, Mac. Pitt, vino încoace! strigă Joe, scoțând capul pe ușă.

Pitt apăru într'o clipită. Joe îl întrebă:

— Ai curajul să joci rolul meu timp de câteva ceasuri? Dar să știi că e de furcă și trebue să fii foarte dibaciu.

Pitt se făcu roșu ca racul, de bucurie, și răspunse afirmativ.

— Atunci vino repede sus, în garderobă, zise Joe. Am să te machiez astfel ca să capeți înfățișarea mea și te vei îmbrăca cu hainele mele.

La aceste cuvinte, Pitt o zbughi pe ușă afară, însoțit de Joe.

— Joe, la ce bun comedia asta? îl întrebai mirat, alăturându-mă de el.

— Pentru motive serioase, Mac. Vreau să rămân de data asta cât mai în umbră. Pitt are să-i deruteze pe bandiți.

— Dar așa poți s'o faci și singur, bine deghizat.

— Nu, dragul meu, Pitt trebue să fie văzut ca Joe Bull, în timp

ce eu rămân pe ultimul plan. In felul acesta am să-i prind în cursă poate chiar la noapte. Maistrul tipograf are să se mire.

In primul rând însă, ne-a fost dat nouă să ne mirăm de unele evenimente care ni s'au întâmplat, în goana după tâlhar.

Toată întreprinderea era cât p'aci să dea greş. Pe mine şi pe Pitt, cel puţin, era să ne coste capul. Dacă am scăpat cu viaţă, se datoreşte numai împrejurării că Joe avusese admirabila idee a schimbării rolurilor şi putuse astfel să lucreze în ascuns, salvându-ne viaţa şi aducându-ne şi cu bine la ţintă.

CAP. 4.

O întâlnire neaşteptată

Graţie îndemânării lui Joe, Pitt devenise aproape un adevărat Joe Bull.

Masca era perfectă şi, cum se potrivea şi la statură cu prietenul meu, ar fi trebuit să aibă cineva ochi foarte buni ca să-şi dea seamă de schimbarea operată. Dar cui să-i treacă prin gând că acela care-i stă în faţă nu e veritabilul Joe Bull?

— Aşa, acum îngrijiţi-vă de arme, zise Joe vesel, privindu-l pe Pitt. — Nu uitaţi să luaţi tot ce vă trebue şi plecaţi... E nostim de tot să te vezi fără oglindă, adăugă el apoi, zâmbind.

— Cum o fi căzut doctorul Pons în mâinile maistrului tipograf? îl întrebai, înainte de a pleca.

— Tocmai asta nu înţeleg, căci Pons a telefonat doar adineauri. N'o fi fost el?

— Dar cine altul putea să fie, Joe?

— Poate maistrul tipograf, care vroia să se încredinţeze dacă suntem sau nu acasă.

Era cu putinţă, dar mult nu înţelegeam din toată povestea asta.

— Mai ai instrucţiuni să ne dai, Joe? îl întrebai, atinzându-i mâna. Ce să facem când ajungem la cărămidăria din Corvisart?

— După inspiraţia şi împrejurările momentului, Mac. Fii sigur că eu nu sunt departe de voi, ca să vă împiedec de a face vreo prostie, sau cel puţin s'o îndrept dacă aţi şi făcut-o.

— Va să zică, să încercăm să pătrundem în cărămidărie ca să căutăm pe Weston şi pe Pons? zisei.

— Incercaţi, dar cu băgare de seamă. Pe doctorul Pons o să-l găsiţi poate, dar dacă Dick Weston e şi el acolo, e problematic. Se poate să fi telefonat cu totul din altă parte şi să fi fost surprins.

— Poate că şi convorbirea cu Weston a fost o înscenare... Poate că nici n'a fost Weston la telefon, Joe. Poate au vrut numai să ne atragă la Corvisart.

— Nu cred, Mac. Ia-o de bună că a fost Weston. O voce pe care am auzit-o odată, o recunosc întotdeauna.

Pitt şi cu mine dispărurăm prin ieşirea secretă. Joe rămase acasă.

Merserăm cu tramvaiul până în centru şi acolo luarăm un taxi care ne duse afară, la Corvisart, care, cum se ştie, se află în apropiere de Sceaux. Când îi spusei şoferului unde să ne ducă, îmi răspunse în cel mai pur argot parizian:

— Prea bine, domnule. Ştiu unde e cărămidăria.

La întrebarea mea de unde ştie, îmi răspunse că în ultima vreme dusese destul de des câţiva domni într'acolo, şi anume întotdeauna noaptea, cu toate că acea cărămidărie pare părăsită cu desăvârşire.

Ii făgăduii un bacşiş gras şi mă urcai.

Pitt fu cât p'aci să facă prostia

de a se aşeza, conform obiceiului, lângă şofer. Abia după ce-i dădui un ghiont sdravăn, observă că era să-şi iasă din rol.

Cu toate că maşina alerga nebuneşte, ne trebui aproape un ceas ca să ajungem la faţa locului.

Pe drum dădui dispoziţie şoferului să nu meargă deadreptul până la cărămidărie, ci să oprească cu o bucată bună mai înainte.

Ajunsesem deci la ţintă şi dădui drumul maşinii. Găseam noi şi singuri complexul de case.

— Ţineţi stânga, ne strigă şoferul din urmă, mergeţi vreo cinci minute de-alungul şoselei şi ajungeţi tocmai la cărămidărie.

Locul era pustiu. Nu se vedea niciun om. Pe ambele părţi ale şoselei se întindeau lanuri de cartofi.

Nu făcusem nici o sută de paşi, când deodată ne ieşi înainte, sărind din umbra unui copac, un om.

— Mâinile sus! ne strigă el, îndreptând spre noi două revolvere.

Încercai cât putui de repede să scot arma din buzunar, dar individul se pregătea să tragă la cea mai mică mişcare a noastră.

Deodată, însă, făcurăm amândoi câte un pas înapoi, miraţi.

— Doctorul Pons!... exclamai în clipa următoare.

— Mister Lloyd... sună răspunsul.

— De când ai intrat în rândul hoţilor la drumul mare, doctore? îl întrebai, râzând.

— Sst! nu vorbiţi atât de tare, locurile astea nu sunt sigure, răspunse doctorul Pons, încet.

Apoi se întoarse spre presupusul meu prieten Joe Bull şi-i zise:

— Credeam că am pus mâna pe doi indivizi cari erau să mă dea gata adineauri. Dar cum aţi ajuns aici, Mister Bull?

In răspunsul lui Pitt avui prilejul să văd minunea cu ochii.

Pişicherul acela imita atât de perfect vocea lui Joe, că ţi-era mai mare dragul să-l asculţi.

Îşi păstră rolul şi faţă de Pons, după cum îi poruncise Joe, şi explică pe scurt că veniserăm aci în urma unei convorbiri telefonice, despre care, din anumite motive, nu poate vorbi.

In definitiv, răspunsul era destul de dibaciu, dar ca să evit orice alte întrebări la care Pitt poate că n'ar mai fi putut răspunde satisfăcător, întrebai eu repede pe doctorul Pons cum de ajunsese acolo.

— Observ ţinutul acesta de câteva zile. Banda trebue să fie ascunsă pe aici prin apropiere, îmi răspunse. Dar unde aţi fost toată ziua? V'am telefonat acum două ceasuri şi servitorul dv. Pitt mi-a spus că nu v'aţi întors încă. Mi-era aproape frică să nu fi căzut în mâna maistrului tipograf.

La aceste cuvinte, ochii doctorului Pons părură că lucesc într'un chip cât se poate de straniu. Ştia ceva de felul nu prea plăcut în care făcusem cunoştinţa maistrului tipograf?

După o scurtă chibzuire, rămăsei la părerea că mă înşelasem.

Pitt îmi provocă iar mare mirare, căci întrebă în felul lui Joe:

— Dragă Pons, dar cum ai scăpat aşa de repede din ghiarele banditului?

Doctorul făcu, mirat, un pas înapoi, dădu din cap şi răspunse:

— Nu înţeleg, Mister Bull. Cum îţi trece prin gând că m'am aflat în mâinile lui?

— Doar pentru dumneata am venit încoace! intervenii eu.

— Pentru mine?... Înţeleg din ce în ce mai puţin, domnilor.

— Am pornit încoace în urma unei convorbiri telefonice cu un om care ne cerea să-ţi venim în-

tr'ajutor. Spunea că te afli închis în cărămidărie, aşa că am venit cât am putut de repede ca să-ţi redăm libertatea.

— Cine era la telefon, Mister Lloyd? întrebă Pons cu un ton ciudat de aspru.

Din păcate, îi spusesem prea multe. Trebuia deci să-i răspund. Îi zisei:

— Era Weston... Dick Weston... omul care a dispărut fără urmă din închisoare...

— Weston?... Hm... ciudat! răspunse Pons.

Deodată, râse scurt şi zise:

— Vedeţi prea bine, domnilor, că aţi fost traşi pe sfoară. Informaţia telefonică era falsă, altfel n'aş sta acum în faţa dumneavoastră. Au vrut, cu siguranţă, să vă atragă încoace, atâta tot. Bine că întâmplarea a făcut să ne întâlnim. Dar, Mister Bull, zise el, întorcându-se spre Pitt, azi eşti foarte tăcut...

Pitt mormăi ceva neînţeles, cum obişnuieşte şi Joe adesea, iar eu, cu un gest, făcui pe Pons să înţeleagă că acum nu trebue să deranjeze pe Joe. Îi şoptii că Joe se află în reaua dispoziţie ce-l cuprinde uneori.

— Ei, nu sunt supărăcios, răspunse Pons, binevoitor. Dar mă gândesc că ar fi mai bine să rămânem împreună. Cunosc regiunea mai bine ca dumneavoastră şi am putut să stabilesc, încă acum câteva zile, că acolo, în cărămidărie, se întâmplă lucruri cam ciudate. Câteşi trei putem să îndrăznim să intrăm. Până acum şase luni, cărămidăria părea părăsită, apoi a fost pusă din nou în activitate. În fiecare zi, la o anumită oră, dispar acolo înăuntru şase oameni, cari însă nu par să scoată cărămizi, căci în tot timpul acesta n'a fost văzută nicio singură bucată.

— De unde ştii d-ta toate astea? îl întrebai, încredinţat că ne aflam într'adevăr în apropierea cuibului banditilor.

— Un agent de poliţie care mi-e prieten mi-a atras atenţia, explică Pons. Spionase câtăva vreme clădirea fără să poată pătrunde înăuntru. Ia spune-mi, Mister Lloyd, dacă locul ăsta retras nu e făcut anume parcă pentru a putea pune 'n funcţiune aci o presă de tipărit bancnote?

— Ai fi trebuit de mult să faci o descindere, îmi dădui eu părerea.

Pons râse încet şi răspunse:

— Ar fi fost muncă de pomană, dragă Lloyd. Nu ştii cine e maistrul tipograf!... Nu sunt eu primul copoiu care a încercat să adulmece pe aici. Niciodată n'au dat rezultat descinderile. Tâlharul are spioni admirabili pretutindeni şi e întotdeauna pus în gardă din vreme.

— E grozav, doctore! exclamai.

— Mai bine să mergem mai departe, mormăi pe neaşteptate Pitt şi mi se păru că privirea lui ar fi îndreptată spre frunzişul unui copac.

Nu cumva era Joe cocoţat acolo în pom şi-i făcea semne? Tot ce se poate...

— Aşa dar, nu eşti contra unei vizite secrete în interiorul acelor ziduri, de dincolo de câmpul acesta întins, Mister Bull? întrebă Pons ca electrizat.

— De fel, răspunse Pitt.

— Atunci veniţi; dacă nu vă deranjează, am să iau eu conducerea, căci cunosc cu amănuntime fiecare piatră pe aici. Pentru mai multă siguranţă, vom lua drumul care străbate crângul de colo...

CAP. 5.

Atacul

Porniram, cu doctorul Pons în frunte.

După vreo zece minute de mers prin desiș, doctorul Pons se opri și ciuli urechile.

Înainte de a-mi da seamă ce se întâmplă, căci nu observasem nimic suspect, sări în tufișul cel mai apropiat și în aceeași clipă răsună de acolo un strigăt prelung și înfiorător.

Apucai revolverul și Pitt făcu la fel. Dar o lovitură puternică în cap mă ameți complect și căzui cu fața la pământ.

Nu-mi pierdusem cunoștința, ci eram zăpăcit de lovitură, așa că nu putui opune nicio rezistență.

Mi se legară mâinile la spate trăda că nu e leșinat, căci seamă că sunt doi oameni. Altceva nu-mi făcură nimic, căci eram destul de șiret ca să mă prefac leșinat.

Pitt era întins lângă mine. Trebue să fi făcut vreo mișcare, care trăda că nu e leșinat, căci auzii vocea bine cunoscută a maistrului tipograf, exclamând batjocoritor:

— Nu te mișca, Mister Bull, și nu scoate o vorbă, dacă nu te superi, altfel voiu fi nevoit să trag!

— De ce nu faci chiar ceea ce spui? întrebă altă voce, necunoscută mie.

— John, ești un măgar, se auzi vocea neînduplecatului nostru dușman. Vreau să nu-mi poată dovedi nimeni niciodată această crimă. O să aranjăm așa cum am vorbit.

Damned! Cum au vorbit? Ce răscocire drăcească ne mai așteptă?...

Binecuvântam ideea genială a

lui Joe ca Pitt să-i ia locul.

Urma să sosească, de sigur, din moment în moment, ca să ne libereze, — îmi spuneam, așa că nu luam încă întâmplarea prea în tragic.

Avui chiar curajul să privesc o clipă printre gene, cu ochii abia întredeschiși.

Văzui șase oameni. Toți purtau măști pe obraz, cu câte două găuri în dreptul ochilor. Maistrul tipograf era cel mai scund dintre ei și părea cam slăbănog.

Ei, da! cele mai mici vipere, sunt și cele mai veninoase.

Dar unde rămăsese Pons?

Strigătul lui dădea loc la cele mai îngrijorătoare bănuieli, căci semănase grozav de mult cu un strigăt de moarte.

Fusese oare ucis mișelește, pe la spate?

Simții un fior rece de-a lungul spinării.

— Lloyd pare să se fi mulțumit cu o lovitură. Văd că nu mai mișcă, așa că putem să-l expediem numaidecât — se auzi din nou vocea maistrului tipograf. — Dumneata însă, Mister Bull — adăogă întorcându-se spre Pitt — vei avea plăcerea să te lași cloroformizat de mine, ca să nu-mi faci vreo boroboață pe drum. Operația ce urmează, de obiceiu, după orice narcoză, are s'o ia asupră-și și locomotiva rapidului de Lyon, care trece pe aici exact peste douăzeci de minute. Dumneata ai să-i ieși în întâmpinare, Mister Bull. Nu e uman din partea mea că te adorm mai întâi? Ar trebui să-mi fii recunoscător.

Pitt nu răspunse, și cu toate că acum, ca și mai înainte, speram să intervie la un moment dat Joe, simții iarăși un fior rece când auzii intenția banditului, pe care ne-o expunea cu atâta sânge rece.

Eram fericit că nu aveau să mă narcotizeze şi pe mine, căci *dacă Joe va veni şi nu ne va* observa, puteam să-i atrag atenţia ţipând.

Faptul, însă, că Joe întârzia să-şi facă apariţia, mi se părea cam suspect.

Pitt adormise. Zăcea ţeapăn lângă mine. Căutam să-l imit cât puteam.

Nu e de loc uşor să te prefaci leşinat, când ai deafface cu nişte tâlhari atât de rafinaţi, mai cu seamă că mă loveau într'una cu picioarele ca să se încredinţeze că într'adevăr sunt în nesimţire.

Imi încordasem însă bine nervii şi nu mă mişcam.

CAP. 6.

Cursa morţii

— Gata! porunci maistrul tipograf.

Furăm luaţi pe sus, fiecare de câte doi membri ai bandei şi târîţi în desiş.

Mie mi se părea drumul nesfârşit de lung. Privii încă odată printre gene şi văzui în imediata noastră apropiere o pereche de şine.

Vroiau să ne lege pe calea ferată, cum am mai păţit odată, prietenul meu Joe Bull şi cu mine?

Nu, îmi zisei după o scurtă chibzuire, căci banditul pomenise de un drum, de o călătorie.

Ce vroia să spună?

Nedumerirea mea nu ţinu mult. Furăm svârliţi în iarbă, lângă terasament, şi cei patru indivizi cari ne transportaseră, se făcură nevăzuţi.

Se înfoarseră numaidecât după aceea pe linie, împingând înaintea lor o drezină.

Intr'o clipită înţelesei toată combinaţia.

Vroiau să ne suie în drezină

şi să-i dea drumul la vale pe linia pe care avea să vină expresul.

Thunderstorm! Dacă Joe nu venea curând, eram pierduţi!

O drezină care aleargă pe o cale ferată, şi încă la vale, cum era cazul, nu numai că n'o poţi ajunge din urmă, dar nu se poate nici opri.

Şi Joe nu mai venea!

Mă ridicară şi mă târîră pe linie, apoi mă urcară în vagonet, şi anume în aşa fel ca să mă aflu cu faţa în direcţia mersului.

Pe Pitt îl aşezară lângă mine. Căzu imediat mototol jos, ceea ce însemna că era adormit într'adevăr.

— Mai staţi cinci minute — zise maistrul tipograf — ca să se întâlnească drezina cu trenul în dreptul cantonului.

— Eşti sigur de omul acela? întrebă cel care fusese mai înainte numit John.

— Da! fu răspunsul scurt şi aspru.

Imi dădui seamă că acarul fusese mituit, sau poate că făcea parte chiar din bandă.

După vreo cinci minute, vehiculul nostru fu împins din spate şi porni dealungul liniei, din ce în ce mai repede, spre pieire...

Imi pierise aproape văzul şi auzul şi-l pizmuiam pe Pitt, care era mult mai fericit decât mine, căci nu vedea nimic din cele ce se întâmplau.

Dar, pentru Dumnezeu, unde era Joe? Nu ştia oare nimic despre păţania noastră?

Eram pierduţi, iremediabil pierduţi!

De geaba încercam să-mi desfac legăturile. Banditii se pricepuseră să fixeze bine cătuşele, mai cu seamă că mai scăpasem odată din strânsoarea lor. Nicio mişcare nu folosea: nu cedau nici atâtica.

Renunţai la orice tentativă şi privii desnădăjduit înaintea mea.

Noaptea era luminoasă, aşa că puteam vedea bine împrejurimile. Drezina gonea din ce în ce mai repede. Stâlpii de telegraf defilau cu viteză nebună de o parte şi de alta.

Când avea să se sfârşească odată călătoria asta îngrozitoare? Când avea să vie desnodământul?

Fără să vreau închisei ochii, apoi însă îi deschisei din nou, privind ţintă înainte.

Venea o curbă. Ce va fi după aceea?

O clipă avui speranţa că, la o viteză atât de neobişnuită, drezina avea să sară de pe linie la curbă şi aşteptam cu încordare momentul fatal.

Dar nu se întâmplă nimic.

Trecurăm cu bine, din nefericire, locul periculos şi goneam — aşa mi se părea cel puţin — cu viteză mereu crescândă, spre moarte!...

Mă obişnuiam tot mai mult cu gândul că aveam să mor curând. Dar ce sfârşit groaznic! Căci Joe nu mai putea să vie, era prea târziu!

In depărtare licăriră nişte lumini. Ce erau? Se apropiau repede de noi.

Era oare trenul, rapidul de Lyon?

Atunci cantonul nu era nici el departe, deci sfârşitul era şi el la doi paşi...

Privii pe Pitt. Nu se mişca. Iar simţii puţină pizmă.

Intre timp luminile se apropiau tot mai mult, din ce în ce mai mult, iar noi alergam nebuneşte spre ele!...

Deodată... un ţipăt strident în faţa noastră... cantonul se ivi din beznă... o sguduitură care cutremură drezina şi furăm răsuciţi brusc spre stânga.

Era oare o linie secundară?

In aceeaşi clipă apăru în faţa noastră, sgomotos, expresul. Simţii o izbitură grozavă. Drezina fu svârlită în aer, iar eu făcui o săritură prin văzduh, căzui cu putere la pământ şi-mi pierdui cunoştinţa...

CAP. 7.

Cuibul banditilor.

— Cum te simţi, dragul meu?

Era vocea lui Joe. Imi suna în urechi ca o muzică divină.

Unde mă aflam?

Incetul cu 'ncetul îmi reamintii de groaznicele întâmplări prin care trecusem şi mă înfiorai gândindu-mă la clipele din urmă. Aşa dar, trenul nu ne strivise.

Cum se întâmplase asta?

Drezina noastră fusese îndreptată, în ultimul moment, spre stânga. Va să zică acarul nu lucrase după cum îi poruncise maistrul tipograf.

Dar izbitura aceea grozavă, căreia îi datoram căderea mea violentă la pământ, ce era? Să se fi lovit drezina, în goana ei, de un obstacol?

Deschisei ochii, cu oarecare greutate. Ceva umed îmi curgea pe obraz. Pipăii cu mâna şi simţii că era lipicios. Sânge. Aveam o rană în frunte.

Recunoscui pe Joe, care stătea în genunchi lângă mine, cu batista lui muiată în apa dintr'o cană care se afla lângă el.

— Cum te simţi? mă întrebă el, văzându-mă că deschid ochii.

— Nu prea bine, Joe, răspunsei, căci într'adevăr mă simţeam foarte prost şi capul îmi vâjâia ca un stup de albine.

— Cum?... Cum s'a făcut că am fost salvaţi în ultimul moment? Şi de unde vii?

— Nu s'a întâmplat nimic în ultimul moment, dragul meu, îmi

explică Joe. Stau de mult aici, la macaz, în locul acarului Albertin, care se află legat cobză, dincolo, în casă.

— Vasăzică tu ai schimbat macazul! exclamai.

— De sigur, Mac. Din fericire, a fost posibil aceasta. Drezina voastră a ajuns înaintea trenului, așa că a trebuit în urmă să schimb din nou macazul, pentrucă trenul să nu pornească pe o linie greșită. A fost chestie de secunde...

— Dar de unde știai tu toate acestea, Joe?

— Foarte simplu, dragul meu. Am tras cu urechea la ceea ce au vorbit banditii. Știau că veniți, dar l-au luat pe Pitt drept mine.

„Când v'au atacat, eram prin apropiere Am aflat astfel toată grozăvia, care se plănuia împotriva noastră. Atunci m'am cărăbănit fără să fiu observat. Am alergat dealungul liniei ferate și am găsit pe drum o altă drezină. Din fericire, Mac! Căci altfel ar fi trebuit să vă opresc în alt mod. Dar am ajuns la timp acolo unde trebuia să ajung, adică la canton.

„Cu acarul am terminat repede. Individul a încercat să se împotrivească. Atunci l-am lovit, l-am trântit jos și l-am legat. Abia am avut timpul necesar ca să îmbrac uniforma lui, căci nu puteam să știu dacă n'avea să vină cineva.

„Imediat după aceea ați sosit voi cu drezina. Restul îl știi.

— De ce obstacol ne-am izbit, Joe? îl întrebai, intrigat.

— Da un bloc de piatră. Linia secundară duce la o carieră. N'am mai putut împiedeca izbitura, căci nu puteam să las expresul să deraieze. Trebuia deci să mă înapoiez repede la macaz.

— Și ce-i cu Pitt? exclamai aducându-mi aminte de el.

In loc de răspuns, veni Pitt în persoană. Se clătina puțin, dar încolo n'avea nimic. Căderea îl deșteptase din narcoză.

Mă ridicai în picioare și întrebai:

— Joe, acum știi cine e maistrul tipograf?

— Da, Mac, știu, răspunse Joe. Și când ai să te simți din nou destul de tare și bine dispus, o să mergem să-l arestăm, pe el și pe toți complicii lui. Am vorbit la telefon de la canton cu comisarul Beauval și i-am cerut un număr mai măricel de agenți, cari, de altfel, trebue să și fie pe drum.

— Știi, Joe, că l-am întâlnit pe doctorul Pons, care deci nu fusese luat prizonier de banditi? Și mai știi că, atunci când ne-au atacat, l-au ucis, pare-se? exclamai, iritat.

Joe nu răspunse numaidecât, Mi se păru că observ un surâs misterios înveselindu-i fața. Intr'adevăr, după aceea închise, șiret, un ochiu și-mi clipi cu celălalt. Ce însemna asta?

Aflai numaidecât explicația, căci Joe spuse:

— Aparitia doctorului Pons, nu ți s'a părut cam ciudată, Mac?

— Ba da, confirmai eu. — Dar era perfect justificată, după cele ce mi-a povestit.

— Te-a mințit în modul cel mai ordinar! răspunse Joe cu oarecare violență.

— Cum vine asta? îl întrebai, surprins.

— Vreau să spun că nici n'a fost doctorul Pons, adevăratul doctor Pons, acela care s'a ivit brusc în fața voastră, cu revolverele ridicate amenințător.

— N'a fost Pons?... Dar cine, Joe?...

— A fost maistrul tipograf, într'o magistrală mască a doctorului Pons, dragul meu. Am aflat

asta dintr'o convorbire a celor cinci complici cari v'au păndit în pădurice şi v'au atacat. Da, şi am mai aflat multe, foarte multe lucruri, pot să spun chiar tot ce am vrut să aflu, adică adevărul complect.

— A! de aceea a sărit individul în tufiş! exclamai.

— De sigur, a fost doar un semn ca să înţeleagă ceilalţi că trebue să vă atace, iar strigătul de moarte a venit cu totul din altă parte. Maistrul tipograf a lepădat repede, în tufiş, masca doctorului Pons, şi a reapărut ca să vă mustruluiască.

— Atunci doctorul Pons se găseşte 'ntr'adevăr în mâinile lor? Nu cumva l-au ucis în cine ştie ce chip odios?

— Nu, Mac, doctorul Pons trăseşte 'ntr'adevăr în mâinile lor? toată osteneala să afle ceva de la el, anume nişte indicaţiuni de care are nevoie pentru confecţionarea unei hârtii noui pentru bancnote. Pons cunoaşte procedeul, dar nu vrea să-l dea în vileag. Asta i-a salvat viaţa până în prezent.

— Atunci Dick Weston n'a mintit?

— Nu, dar e mort, săracul... L-am găsit în pădurice, spânzurat de un copac. El şi nimeni altul a scos strigătul acela lugubru, căci tocmai în clipa când voi eraţi atacaţi, Weston era îmbrâncit din pom, în laţ.

— Groaznic, Joe, groaznic! Ce i-a atras oare răzbunarea maistrului tipograf?

— Dick Weston şi-a atras ura banditului din cauză că în mai multe rânduri i-a furat cantităţi mari de bani falşi, cu ajutorul unui om de încredere al maistrului tipograf, cu care Weston se avea foarte bine.

„Maistrul tipograf n'avea idee cine ar putea fi hoţul şi n'a aflat adevărul decât după ce Weston a

fost arestat, pe când încerca să plaseze o bancnotă falşă. Dick Weston se temea deci de răzbunarea maistrului tipograf. De aceea nu se prea grăbea să iasă din închisoare.

„Maistrul tipograf însă vroia cu orice preţ să pună mâna pe el, căci ştia că-i cunoaşte secretul şi l-ar putea denunţa. Cu toate că la interogatoriu Weston n'a destăinuit nimic, pericolul rămânea, totuşi, căci se putea să destăinuiască mai târziu, la proces poate. Aşa că a fost răpit din închisoare, dacă se poate spune astfel.

— Dar cum a fost cu putinţă aşa ceva, Joe?

— In modul cel mai simplu şi în acelaşi timp cel mai rafinat. In seara aceea când doctorul Pons a fost la noi cu Beauval, a luat o maşină de piaţă ca să se ducă acasă. Automobilul însă a fost unul şi acelaşi cu cel care ne-a scos pe noi din circulaţie. Pons fu dus la cărămidărie, iar maistrul tipograf i-a luat locul. S'a dus numaidecât, însoţit de un complice, care se dădea drept doctor, la infirmeria închisorii, unde Pons avea, bine'nţeles, acces necondiţionat la Dick Weston.

„In felul acesta orice bănuială era înlăturată. Gardianul de serviciu îi conduse pe cei doi la Weston. Aici, în cameră, îl narcotizară pe gardian, iar maistrul tipograf îşi luă însărcinarea să facă inofensiv pe Weston.

„Totul reuşi de minune, oricât de neverosimil şi de îndrăzneţ ar părea faptul. Weston fu lăsat jos cu o frânghie, printr'o fereastră de pe culoar, şi urcat într'un automobil, care porni numaidecât afară din oraş, spre Miază-noapte, şi anume în aceeaşi casă în care am fost transportaţi şi noi azi de dimineaţă. Pons rămase la infirmerie. Cu o îndrăzneală nemaipomenită, aşteptă până ce se trezi

gardianul şi-l ameninţă cu moartea dacă va îndrăzni să spună măcar o vorbă despre cele întâmplate.

„Din nefericire, gardianul a fost atât de prost şi, de frica banditului, n'a vorbit nimic. Când am fost noi la infirmerie, eu am bănuit ceva, şi anume eram sigur că gardianul e amestecat în complot, căci altfel răpirea ar fi fost imposibilă.

— Şi cine e maistrul tipograf, Joe? Spune-mi odată! exclamai în culmea încordării.

— Ai să-l vezi la faţă chiar astă noapte, dragul meu, dar legat cobză, nu în libertate. Auzi... ăsta e semnalul convenit cu Beauval. Au sosit cu agenţii. Ai să poţi umbla?

Sării în sus ca electrizat, mă împleticii puţin, şi, cu toate că rana de la frunte începuse să-mi sângereze din nou, gândul că voiu asista la arestarea celui mai mare tâlhar al tuturor timpurilor mă făcu să mă ţin pe picioare, redându-mi energia pierdută.

Pitt era şi el foarte voios. Îşi lepădase înfăţişarea lui Joe.

Pornirăm cu cea mai mare băgare de seamă dealungul terasamentului, îndreptându-se spre pădurice. Acolo întâlnirăm pe comisarul Beauval cu zece agenţi.

Joe îl puse la curent, cât putu de repede, cu tot ce se întâmplase, apoi luă comanda expediţiei.

Eu mergeam lângă Joe. In urmă veneau Beauval cu Pitt şi, în spatele lor, cei zece agenţi.

— Dar cărămidăria e dincolo!... spusei mirat lui Joe, după o bucată de drum, văzând că ia o direcţie cu totul opusă.

— Las' pe mine, Mac! Cărămidăria nu ne poate fi de niciun folos acum. Acolo sunt numai atelierele ticăloşilor. Eu vă conduc însă acum chiar la cuibul de tâlhari. E o moşioară, o proprietate

seniorială. Acolo locuieşte chimistul Pierre Pollet, cu alte cuvinte „maistrul tipograf".

— Pierre Pollet? Îl cunoşti, Joe?

— Numai ca maistru tipograf, altfel îmi este cu desăvârşire necunoscut. Toate astea le-am aflat azi când am tras cu urechea la convorbirea lor. Cred că o să picăm tocmai bine în mijlocul chefului pe care se pregătesc să-l tragă, ca să sărbătorească moartea noastră. Ei, o să se cam mire ei...

Umblasem vreo jumătate de ceas, tot timpul prin pădure. In cele din urmă ajunserăm la o imensă grădină de pomi fructiferi.

Observarăm că în mijlocul grădinii era un conac, cam învechit şi dărăpănat.

— Aici? întrebai pe Joe, în şoaptă.

Imi răspunse din cap că da, apoi adăogă:

— N'auzi ce tămbălău e acolo? Parterul tot e luminat. Pare-se că n'au pus nici măcar santinele. Sunt siguri de ei. Aşa că o să ne fie foarte uşor.

Cu toate acestea, nu neglijarăm nici cea mai mică măsură de precauţie, când fu să ne apropiăm de casă.

Beauval puse opt agenţi să înconjoare conacul, iar pe ceilalţi doi îi luă cu sine. Toţi şase pătrunserăm împreună în casă, printr'o verandă.

Râsete şi zăngănit de pahare ajunseră până la urechile noastre.

Joe deschise uşa cu o smucitură. Intrarăm după el cu revolverele întinse.

Banda, compusă din şase bărbaţi şi şase femei elegante, şedea liniştită, în grupuri. La apariţia noastră neaşteptată, săriră cu toţii în sus, ţipând sălbatec.

— Mâinile sus! strigă Joe, izbutind astfel să-i ţie în şah.

Numai Pierre Pollet, maistrul tipograf, se repezi spre Joe, fără să țină seamă de **armele noastre.**

In aceeași clipă se petrecu ceva neprevăzut. Lumina se stinse brusc și toată casa rămase cufundată în întunerec.

— Scoateți lămpile de buzunar! strigai eu.

Beauval scoase un fluierat de alarmă. Zăpăceala nu durase mai mult de trei secunde, dar fusese deajuns ca să îngăduie maistrului tipograf să se facă nevăzut. Joe înhățâ pe un altul de braț, unul din membrii bandei, care se substituise, pe întunerec, șefului.

Dar unde fugise maistrul tipograf?

Prin ușă era cu neputință să fi trecut, căci ar fi trebuit să ne cadă în brațe. Ferestrele, de asemenea, excludeau orice posibilitate.

Intre timp se iviseră agenții, chemați de semnalul lui Beauval. Ne înlocuiră pe noi, adică luară asupra lor grija de a ține în șah pe răufăcători, iar noi pornirăm în căutarea maistrului tipograf.

Și Joe?... El stătu locului o clipă, nemișcat, apoi pufni într'un hohot de râs, prinse colțul puțin îndoit al covorului și trase de el.

Un inel de fier ieși la iveală. Joe îl apucă, trase, și... ce să vezi?... o bucată de pardoseală se ridică fără sgomot, descoperind o gaură mare, neagră și întunecoasă, în care se afla începutul unei scări.

— După mine! Nu trebue cu niciun preț să ne scape! strigă Joe și dispăru numaidecât.

Il urmarăm și ajunserăm într'o galerie subterană. Pornirăm în goană dealungul acesteia, până ce o ușă ne închise drumul.

Două lovituri zdravene ale lui Joe, cu pumnul, fură deajuns ca s'o facă să sară în lături. Ne aflam afară din grădină, în câmp liber. Cât despre maistrul tipograf, nicio urmă!

Dar Joe nu-și pierdu cumpătul Cu pași de uriaș se îndrepta spre cărămidărie, peste câmp.

Acum abia înțelesei eu, unde căuta pe șeful banditilor. Maistrul tipograf nu se putea afla decât în al doilea cuib al lui, cărămidăria. Poate că se pregătea de fugă, luându-și ceva bani pentru drum.

Gâfâind, ajunserăm în curtea fabricii. Intr'o încăpere a parterului se vedea lumină, dar era o lumină mobilă, ca aceea a unei lămpi de buzunar sau a unei lanterne oarbe.

— Acum e acum! șopti Joe. Hai cu mine, Mac. Beauval și cu Pitt să păzească ieșirea!

Pătrunserăm în interiorul clădirii, încet, fără sgomot, cu mare băgare de seamă.

Deodată, mă pomenii pe neașteptate față în față cu Pierre Pollet, maistrul tipograf! Tinea o servietă mare de piele la subsuoară și ne privea ca pe niște șrigoi, cu ochii mari, îngroziți.

Joe nu așteptă mult. Se folosi de spaima banditului și izbi. Două lovituri de ale lui, (căci Joe e un admirabil boxer) fură deajuns ca să facă neputincios pe adversar. Maistrul tipograf se afla în mâinile lui.

Beauval intră în odaie și puse banditului cătușe.

Joe, însă, își aprinse o țigaretă.

— In sfârșit, zise zâmbind. Era cât p'aci să ne scape. Dragă Beauval, du-te, te rog, înapoi și încarcă banda în mașină. Pe urmă vino de-l ia și pe ăsta. Intre timp, noi ne ducem să căutăm pe bietul doctor Pons.

Beauval dispăru. Nu dură mult și duba poliției, care stătuse ascunsă până atunci, intră în curte. Pierre Pollet, care nu se trezise încă, fu și el încărcat.

Joe şi cu mine căutam în acest timp pe doctorul Pons, dar nu-l găseam nicăieri.

— Vino — zise Joe deodată — să mai căutăm şi dincolo, în casa lui Pierre Pollet.

Porniram şi, într'adevăr, după multă trudă găsiram pe bietul om. Era într'o stare vrednică de milă, într'o pivniţă de sub grajdurile conacului, legat şi flămând.

Patru agenţi ocupară cărămidăria, unde găsiram într'adevăr o presă de imprimat bancnote. Aduseram şi pe acar, care ne mărturisi că face parte din bandă. Un agent de poliţie luă în primire, deocamdată, slujba lui şi se instală la macaz.

Însoţiram transportul până la Paris. Pe drum, Joe povesti lui Beauval şi doctorului Pons, păţaniile extraordinare din timpul zilei, în care maistrul tipograf jucase un rol atât de important.

A doua zi dis de dimineaţă, un automobil al ministerului de finanţe se opri în faţa casei noastre şi din el coborî ministrul în persoană. Venea să facă prietenului meu Joe Bull o vizită de mulţumire.

Într'adevăr, Joe făcuse un serviciu enorm ţării, punându-şi viaţa în joc, ca să prindă un om care aducea Statului imense prejudicii.

Spre prânz sosi o scrisoare de la d-rul Pons, prin care îşi lua rămas-bun de la noi pentru câtăva vreme. Pleca să se întremeze în străinătate. Maistrul tipograf fusese pentru el o grea încercare.

Noi doi ne simţeam admirabil. Rana mea de la frunte nu era gravă şi se vindecă destul de curând.

Nu cred să uit aşa de repede aventura cu maistrul tipograf. A fost una din cele mai primejdioase din toată cariera noastră...

— SFÂRŞIT —

DOSARUL No. 16

Aveam în faţă un teanc de dosare pe care le răsfoiam. Mircea Soleanu stătea cu ochii închişi, tolănit în fotoliu, în faţa radiatorului electric.

Şi pentrucă încetasem o clipă de a întoarce paginile, l-am auzit căscând plictisit:

— Nu acela!

Am tresărit:

— Dar de unde ştii care e dosarul pe care l-am deschis acum?

— E dosarul No. 16... Nici nu i-am dat măcar un titlu!... Cartonul copertei e mai aspru decât al celorlalte...

— Şi de ce-ai spus: „Nu acela"?

— Pentrucă e o chestie de otrăvire şi nu există nimic mai urât pe lume decât chestiile acestea... Urât, auzi! De-ţi vine să plângi!... La fel ca toate chestiile de otrăviri... S'ar spune că arma asta ar fi rezervată pentru cazuri speciale, tragice şi josnice în acelaşi timp.

Era suficient pentru mine ca să mă convingă să cercetez dosarul, care începea cu un articol tăiat dintr'o gazetă de provincie. Oare jurnalul dădea tonul povestirii? Sau afacerea în sine? Lucrul cert e că avea un stil de roman în fascicole.

Otrăvirea unui tăbăcar din oraşul nostru

„O dramă oribilă a sguduit ieri întreaga populaţie băcăuană.

„Într'adevăr, victima este un

bine cunoscut cetățean al orașului, unul din cei mai de seamă tăbăcari, în întreprinderea căruia lucrau peste o sută cincizeci de lucrătoare și lucrători.

„Gherasim Făgădău, în vârstă de cincizeci și doi de ani, este cu atât mai cunoscut la Bacău cu cât e născut în oraș, și făcuse parte, în repetate rânduri, din consiliul comunal.

„Magazinele lui ocupă o însemnată porțiune din strada principală, iar el personal locuia într'o vilă elegantă, din strada C. Platon. Drama a avut loc în această vilă.

„Aseară, pe la ora nouă, Gherasim Făgădău avea musafiri, ca în fiecare săptămână, veniți să facă o partidă de cărți. Bărbații stăteau cu toții în salon, în vreme ce doamnele mai rămaseseră în sufragerie, unde câțiva butuci cari pâlpâiau în sobă creiau o atmosferă de intimitate plăcută.

„Erau de față și câteva notabilități ale orașului, printre care ajutorul de primar și un judecător.

„Făgădău era destul de posomorît, ca de obiceiu. In 1917, la Mărășești, fusese lovit în cap de-o schijă de obuz care-i pătrunsese atât de adânc în cutia craniană, încât chirurgii consideraseră extracția drept imposibilă.

„De-atunci el suferea de veșnice dureri de cap, care influențau în mod serios asupra dispoziției lui.

„La un moment dat, duse de câteva ori mâna la frunte și, fără să renunțe la partidă, își chemă nevasta, rugând-o să-i aducă aspirina.

„O dete pe gât, topită într'un pahar cu apă, fără să înceteze a juca; dar, peste cinci minute doar, se ridică deodată, cu ochii lucind de febră, cu buzele tremurânde, și gâfâi:

„ — Ea m'a otrăvit...

„Se poate lesne închipui efectul unei astfel de acuzații. Invitații rămaseră nedumeriți. Doamna Făgădău, foarte palidă, propuse să se ducă după doctor, dar el îi strigă, din ce în ce mai agitat:

„— Nu-ți dau voie să fugi, auzi!

„Acestea au fost ultimele lui cuvinte. Chipul îi devenise livid și, când îl atingea cu degetele-i crispate, acestea lăsau pe piele urme roșietice.

„Făgădău respira din greu, se răsucea de durere. S'a încercat să i se dea lapte, dar el sparse cu furie ceașca ce i se întindea.

„Tremura, gesticula, cu gura căscată, cu ochii injectați. In cele din urmă se rostogoli la pământ, unde continuă să se svârcolească, pradă unor convulsiuni groasnice.

„In timpul acesta, fiul său se dusese până la doctorul cel mai apropiat; dar când veni acesta, era prea târziu.

„Ancheta a început imediat. S'a stabilit că moartea lui Gherasim Făgădău se datorește unei puternice doze de stricnină, pe care o luase în loc de aspirină.

„Deoarece consuma mult din drogul acesta, amestecat cu cafeină, avea totdeauna în casă o cutie plină.

„Nu o lua în buline. Prefera să dizolve praful în puțină apă, cum a făcut și în seara aceea.

„Aspirina era ținută în pliculețe de câte cincizeci de centigrame fiecare.

„Or, analizând pliculețele rămase în cutie, medicul n'a găsit nici urmă de stricnină.

„E limpede, deci, că în cutie fusese strecurat un singur pliculeț cu stricnină. Tocmai acela pe care Făgădău a avut nenorocul să-l aleagă. De altfel se poa-

te să fi fost așezat deasupra, peste celelalte."

Un menaj de după războiu

„Ancheta a descoperit și alte amănunte, dintre care unele erau de notorietate publică în Bacău.

„Menajul Făgădău era departe de a fi un menaj model. Gherasim Făgădău avea un fiu din prima căsătorie, Luca, astăzi în vârstă de optsprezece ani.

„Devenit văduv cu puțin înainte de războiu, Gherasim se recăsătorise în cursul acestuia, cu o femeie cu cincisprezece ani mai tânără ca el. Dela armistițiu, buna înțelegere încetă în casă.

„Făgădău nu mai era omul vesel și înfocat de odinioară. Caracterul i se schimbase, probabil din pricina rănii ce o căpătase. Era aproape totdeauna posomorît. Se plângea când auzea sgomot în jurul lui și afirma că desele călătorii pe care trebuia să le întreprindă, în interes de afaceri, erau un chin pentru el, sguduiturile mașinii sau ale trenului provocându-i dureri de cap insuportabile.

„Pe de altă parte, doamna Făgădău era tânără, cochetă, dornică de petreceri. N'a rezistat multă vreme acum trei ani, când Jean Dumitrescu, fiul bine-cunoscutului industriaș, i-a făcut o curte asiduă. A devenit curând amanta lui și perechea a început să se afișeze.

„Toată lumea era la curent cu această legătură, pe care nu se putea să n'o cunoască și Gherasim Făgădău. Prietenii casei au auzit-o în repetate rânduri pe doamna Făgădău amenințându-și bărbatul că pleacă cu Dumitrescu.

„Făgădău se înroșea de furie atunci, dar se stăpânea, lăsând capul în jos.

„— N'aș putea trăi fără ea!

mărturisea el intimilor săi.

„E lucru cert că drama n'a fost o surpriză pentru aceștia. Jean Dumitrescu, un tânăr de douăzeci și cinci de ani, n'avea decât o singură dorință: să conviețuiască împreună cu amanta lui, în București.

„Trebue să căutăm oare aici motivul otrăvirii?

„Așa cel puțin crede justiția, și acesta este motivul pentru care doamna Făgădău, care n'a fost încă arestată, a fost rugată, totuși, să stea la dispoziția judecătorului de instrucție.

„Cât despre amantul ei, acesta va fi interogat mâine."

— Asta-i totul? întrebai eu.

— Nu; mai am și procesele-verbale ale interogatoriilor. Dar nu te sfătuiesc să le citești... In câteva cuvinte: Maricica Făgădău neagă, Jean Dumitrescu neagă, Luca își acuză mama vitregă, aceasta îl acuză că ar fi vrut să se răzbune pe ea...

— Cum rămâne, deci?

— Stai puțin! Am cerut informații asupra acestui Luca. Un băiat înalt, slăbănog, prefăcut, asupra căruia trebue să apese o tară ereditară, căci mama lui a murit de tuberculoză osoasă... La șaisprezece ani, s'a amorezat de Maricica Făgădău...

— O mai iubește acum?

— Nu știu. Și nici n'are vreo importanță. In orice caz, ea se jură că nu i-a acordat nimic. De altfel, era deja amanta lui Jean Dumitrescu.

— Și acesta?

— Un tânăr oarecare. Un „băiatu tatii", care era nespus de fericit când își putea afișa amanta la Iași, unde-o ducea cu automobilul.

— Au fost cercetați și farmaciștii?

— Cei din Bacău, Focșani, Iași și toate localitățile învecinate. Nimic.

— Făgădău era bogat?

— Avea vreo cinci milioane...

Mircea Soleanu continua să rămână cu ochii închiși, fumând încet, savurând căldura plăcută a radiatorului.

— Ciudat... mormăi el deodată.

— Ce-i ciudat?

— Că și-au bătut capul să facă o întreagă anchetă, să cerceteze pe farmaciști, să aresteze pe Maricica Făgădău, apoi pe Dumitrescu. Căci cu toate protestările lor, aceștia au fost duși la închisoare...

— Și Luca?

— N'au îndrăznit. Cu toate astea, cred că nu ținea decât de un fir de păr...

— Amanții au fost eliberați?

Soleanu schimbă poziția picioarelor, căci cel drept, de lângă radiator, se înfierbântase.

— I-am trimis judecătorului de instrucție carta mea de vizită. Ia caută! Trebue să fie în dosar o copie după ceea ce i-am scris.

N'am văzut decât cinci rânduri:

MIRCEA SOLEANU

Roagă respectos pe domnul judecător de instrucție să citească în „Grand Larousse", articolul despre: „strychnine".

(CINE L-A OTRĂVIT PE GHERASIM FĂGĂDĂU? *La această întrebare, trebue să ne răspundă cititorul care dorește să-și frământe nițel mintea. Cu puțină perspicacitate soluția se poate găsi. Și apoi răsplata e destul de îmbietoare! Citiți condițiile de pe pag. II-a a coperței.)*

FEREASTRA DESCHISĂ

de K. R. G. BROWNE

La colțul străzii, acolo unde se află terenurile de football, mă oprii o clipă, ca să-mi aprind o țigaretă și să mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt căsătorit. Căci ceasornicul dela stația metropolitanului arăta ora patru și un sfert, în dimineața aceea minunată de vară. Și mă aflam în drum spre casă, după un chef numai între holtei și care se isprăvise cu o partidă de poker, în locuința prietenului meu Windam.

Și așa se întâmplă că, în una din cele mai elegante străzi din St. John's Wood, nu mă putui stăpâni și trebuii să salut zorii zilei cu un cântec.

Când ocolii colțul străzii Laburnun, cântam tocmai a unsprezecea și ultima strofă. In clipa aceea, zării în fața mea pe un sergent de stradă.

Sergentul acela era înalt, cu umerii lați și făcea impresia că-i foarte destoinic. Stătea în apropierea colțului străzii, la marginea trotuarului. Când mi-a auzit pașii, s'a întors încet și a privit la mine cu vădit interes. Băgai de seamă că omul avea ochi albaștri pătrunzători, părul roșu și o bărbie care amintea de vârful unei ghete de football. Afară de asta, observai că era foarte tânăr, cam de o vârstă cu mine.

Nu prea obișnuiesc să stau de vorbă cu sergenții de stradă. Conștiința mi-e curată, dar față de sergenții aceștia simt oarecare sfială. Dar în dimineața aceea, mă simțeam îndemnat să

stau puţin de vorbă cu poliţistul.

— Bună dimineaţa — zisei.

Iar sergentul răspunse la salutul meu.

— Vin dela o petrecere — adăugai, ca să lămuresc prezenţa mea în strada Laburnun la patru şi douăzeci dimineaţa.

— Aşa? — făcu sergentul.

Imi dădui seamă că n'aveam de afacere cu un om vorbăreţ, dar pentru atâta lucru nu-l preţuii mai puţin.

— Iţi mulţumesc foarte mult — zisei, (numai aşa ca să spun ceva) că păzeşti strada aceasta atât de bine. E liniştitor să ştii că poţi ieşi oricând...

— D-ta locuieşti în strada asta? — întrebă sergentul.

— La numărul douăzeci — răspunsei. Da, şi când treci pe acolo, îmi eşti oricând...

— Aşa? — mă întrerupse el. Atunci ştii, de sigur, şi cine locuieşte în casa aceea mică de peste drum?

Sergentul arătă spre cealaltă parte a străzii. Acolo se afla o căsuţă drăguţă, în mijlocul unei grădini bine îngrijită.

— La numărul patru? — întrebai. Aceasta e casa domnului Alarie Thrall. Doreşti poate să-l cunoşti?

— Domnul Thrall ţi-e prieten? — se informă sergentul.

— Nu, nu mi-e prieten — răspunsei — şi după cât ştiu, nu-i prietenul nimănui.

— Aşa? — făcu sergentul, privind o vreme distrat la mine. M'am mirat numai, de ce stă fereastra aceea deschisă.

Acum, după ce îmi atrăsese luarea-aminte, văzui că într'adevăr una din ferestrele locuinţei domnului Thrall stătea larg deschisă. Era fereastra dela parter, la dreapta, lângă poartă.

— Domnule sergent — zisei cu admiraţie, — ai ochi tot atât de ageri ca vulturul. Dar ce ne priveşte pe noi doi, dacă şi când îi place domnului Thrall să-şi deschidă fereastra?

Poate că a fost numai aşa, o toană, — îmi dădui cu părerea. De fapt e pentru întâia oară că văd vreuna din ferestrele sale deschise — dar mai ştii? Se zice că ar fi un om ciudat, excentric şi că şi-ar petrece timpul în chip cu totul bizar. Thrall locuieşte singur, servitorii săi vin dimineaţa, ca să-i deretice prin casă. Odaia cu fereastra deschisă e cabinetul său de lucru şi dacă...

Imi dădui deodată seamă că ochii sergentului mă sfredeleau.

— D-ta pari a şti o mulţime de lucruri despre domnul Thrall — zise el.

Iar după o clipă adăugă:

— Oricum, fereastra asta deschisă are ceva suspect.

Privi din nou într'acolo şi încruntă sprâncenele. Apoi, deodată, trecu strada şi se îndreptă spre căsuţă, străbătând cu paşi siguri o pajişte frumoasă, aflată între căsuţă şi stradă. Când ajunse în dreptul ferestrei deschise, omul se opri, se aplecă peste cercevea, dădu perdeaua la o parte şi privi înăuntru. Venii lângă el şi făcui la fel, dar în odaie era întunerec şi nu putui zări nimic deosebit.

In clipa următoare, se dădu puţin înapoi, sări cu picioarele sale lungi peste cercevea, şi căzu în odaie. Toate acestea, fără să-mi spună un cuvânt, ceea ce mă cam supără, dar n'aveam ce să fac. Incălecai la rândul meu cerceveaua şi mă trezii în cabinetul de lucru al lui Thrall.

Era o încăpere puţin simpatică, care avea chiar un aer sinistru, şi aducea cu omul care o locuia.

Toată atmosfera odăii trăda că persoana care deschisese fereastra, n'o făcuse din obişnuinţă.

Sergentul stătea lângă birou, cu spatele spre mine. Când mă auzi intrând, se întoarse repede şi-mi zise cu asprime:

— Stai acolo! Nu te mişca!

Pentru întâia oară în viaţă am contravenit ordinului unui poliţist, căci n'am rămas pe loc. Rămânând pe loc, ar fi însemnat să nu văd persoana care zăcea pe podea, de cealaltă parte a biroului, şi a cărei mână întinsă o zărisem în clipa când pătrunsesem pe fereastră. Şi fiindcă vroiam neapărat să văd persoana aceea, n'am ţinut seamă de ordinul sergentului şi am ocolit încet biroul.

Jos, la picioarele mele, se afla un bărbat în vârstă, cu părul cărunt. Era voinic, corpolent, de statură înaltă. Purta o pijama şi un halat. Omul zăcea pe spate, cu braţele întinse şi capul băgat între umeri, într'un chip neliresc.

Sergentul, care tot mai stătea lângă birou, zise, privind în jos:

— Domnul Thrall, nu e aşa?

— Da, — răspunsei. Dar...

— Şi-a frânt gâtul, — zise sergentul.

Apoi adăugă, ca pentru sine:

— Cineva i-a frânt gâtul, trebue să fi fost chiar adineaori.

— In cazul acesta, — zisei, cineva a făcut semenilor săi un serviciu de nepreţuit. Nu cred să se găsească vreo fiinţă pe lume, care să verse o singură lacrimă, la vestea acestei morţi!

— Şi ce te face să presupui asta?

— Dacă a trăit vreodată un om fără suflet, domnule sergent, apoi a fost cel de aici. „Avea meseria de cămătar şi afară de asta mai făcea şi şantaj. Socot că cel puţin câteva zeci de persoane l-ar fi răpus bucuros, chiar de ar fi trebuit să ia apoi asupra lor urmările.

— Ei, pesemne că unul din aceştia a săvârşit crima — zise poliţistul, privind ţintă la mine. E surprinzător, domnule, cât de bine eşti informat.

Observaţia aceasta o făcea pentru a doua oară, în răstimp de numai câteva minute.

— Da, fiindcă eu cunosc pe cineva, care a avut de-aface cu acest... gentleman.

— Aşa? — făcu sergentul.

— Băiatul, despre care vorbesc, pierduse o sumă de bani la curse şi veni la Thrall, ca să-i ceară un împrumut. Căpătă banii şi o lecţie pe deasupra. Căci după ce plătise de două ori cât împrumutase, Thrall îl mai scoase dator cu o sumă mare, pe care tânărul n'ar fi ştiut de unde s'o ia. In zadar merse la Thrall şi-l rugă să mai aibă puţină răbdare. Thrall răspunse că-i pare rău, dar că are numaidecât nevoie de banii aceia. Apoi întrebă pe tânăr, dacă nu-i putea lua dela firma unde lucra. Adică fără să-i ceară — mă înţelegi, nu e aşa? — spre a-i restitui firmei mai încolo.

— Şi ce s'a întâmplat pe urmă? — întrebă sergentul, privind în jos, spre mort.

In clipa aceea, îmi dădui seamă că nu ne comportam chiar aşa cum o cere legea dela cetăţenii cari găsesc un cadavru, în împrejurări atât de neobişnuite.

— Nu crezi d-ta, — zisei, că ar trebui să întreprindem ceva? Ce ar fi dacă am chema un medic?

Sergentul ridică ochii şi privi repede în juru-i.

— Unde-i telefonul? — întrebă el.

— Afară, în hol, — răspunsei.

— D-ta rămâi aici!

Cu aceste cuvinte poliţistul se îndreptă spre uşă.

În curând sosiră comisarul şi medicul legist, şi cu acest prilej ieşiră la iveală multe lucruri interesante, în legătură cu decedatul domn Thrall. Urmarea fu că nimeni nu regretă moartea lui şi faptul că nu se putea găsi nicio urmă a aceluia care săvârşise crima fu primit, de astădată, cu vădită satisfacţie de către opinia publică.

Sergentul şi cu mine — numele lui era Jones — am fost audiaţi în câteva rânduri, ca martori. Domnii însărcinaţi cu elucidarea cazului, ajunseră la încheierea că Thrall fusese omorît de una sau mai multe persoane necunoscute, şi fură nevoiţi să claseze afacerea.

Peste vreo trei săptămâni, primii o invitaţie la un dineu, din partea doamnei Shynn, care locuieşte în piaţa *Hyde-Park*. M'am dus deci în foarte bună dispoziţie la *Hyde-Park Place* şi după ce mi s'a servit în salon un pahar de *Sherry* am luat-o pe vara mea Jane puţin la o parte şi am întrebat-o:

— Cine sunt oamenii aceştia? Arată-mi pe cei mai interesanţi dintre ei!

— Mă tem, — răspunse vara mea — că nu te va interesa nici unul. Cei mai mulţi sunt politiciani. Dar uite colo şade doamna Coopington, pe Sir Charsa mi se pare că n'ai întâlnit-o încă niciodată. O să-ţi placă, de asta nu mă îndoiesc. E o persoană foarte simpatică şi pare să fi suferit mult. Până de curând se afla în mare jenă financiară. Nu ştiu exact ce se întâmplase, dar doamna Clinton-Duke era disperată. Pe urmă însă s'a înapoiat fiul ei din America — se află şi el aici, — şi a aranjat toate. Acum vino!

Jane mă luă de braţ şi mă

duse într'un colţ retras, unde şedea o doamnă în etate, cu părul alb. Suferinţele, despre care îmi vorbise vara mea lăsaseră urme vizibile pe figura doamnei Clinton-Duke. Dar în clipa aceea, cu siguranţă că femeia nu mai era nenorocită. Aceasta reieşea din zâmbetul cu care mă primi, cât şi din felul cum se întoarse spre un tânăr, care stătea în umbră, la spatele ei, îndemnându-l să vie mai aproape, ca să ni-l prezinte.

Tânărul Clinton-Duke ieşi, ascultător, din ascunzişul său şi îmi întinse mâna. I-am strâns-o firesţe, dar eram complect buimăcit. Acest Clinton-Duke era un tânăr înalt, cu umerii laţi şi îţi dădea impresia că-i foarte destoinic. Avea ochi albaştri, pătrunzători, părul roşu şi o bărbie care amintea de vârful unei ghete de foot-ball. Am holbat ochii la el. Clinton-Duke s'a încruntat uşor, a spus mamei sale ceva, apoi a stăruit să ne retragem într'un colţ, unde nu puteam fi auziţi de nimeni.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător — zise el, — dacă faţă de mama mea n'ai pomeni nimic despre această... afacere. Mama nu bănuieşte că sunt amestecat în ea — un alt nume, înţelegi! — şi nu vreau să afle...

— Bine, — zisei. Dar.

— O vreme păcătoasă pentru football! — zise Clinton-Duke. — Scuză-mă, te rog, trebue să...

— Stai o clipă! — răspunsei.

Apoi băgai mâna în buzunar şi scosei la iveală un obiect mic, sclipitor, pe care i-l prezintai.

— Dacă nu mă înşel, — adăugai, asta îţi aparţine d-tale.

Clinton-Duke încremeni. Privea ţintă la acel ceva din mâna mea. Era un nasture: mic, sclipitor, argintiu, din aceia pe cari îi au sergenţii la haina lor.

— Unde l-ai găsit? — întrebă Clinton Duke în şoaptă.

— Pe podea, sub mâna lui, pe când telefonai din hol, — răspunsei. — L-am păstrat, fiindcă nu mă puteam dumiri cum de ajunsese acolo. Acum însă ştiu.

— Anume?

— Se poate, bine înţeles, să mă înşel, dar iată cum văd eu lucrurile. Presupunând că aş fi sergent şi că aş dori să expediez pe lumea cealaltă pe un individ, care locuieşte în circumscripţia mea, cred că l-aş răpune fără cruţare, în zorii zilei, apoi aş lăsa fereastra deschisă, m'aş înapoia la locul meu în stradă şi aş aştepta. Pe urmă aş atrage luarea-aminte a unui găgăuţ chercheit, — care ar trece pe acolo, — asupra ferestrei aceleia deschise, şi aş porni să cercetez cazul. Găgăuţul m'ar însoţi, firește, şi împreună am descoperi crima. Aceasta ar constitui un fel de alibi. Înţelegi?

O clipă domni tăcere. Clinton-Duke se uită la mine, buimac, apoi zise:

— Ai dreptate, aşa s'au petrecut lucrurile, doar atât că n'am avut de gând să răpun pe bătrân. Thrall a şantajat pe mama mea... Avea nişte scrisori... Dar abia după ce îi luase ultimul ban şi tot nu încetase să-i ceară mereu alţii, mama se hotărî să mi se destăinuiască. De supărare, mama căzuse bolnavă. Am renunţat deci la slujba ce aveam la New-York şi m'am înapoiat acasă. M'am dus la Thrall. Bătrânul a început prin a-şi bate joc de mine, şi în cursul convorbirii m'a dat afară... Pe urmă am intrat în serviciul poliţiei. Ceva trebuia să fac, ca să-mi câştig o pâine, până ce găseam o ocupaţie mai bună. Am avut marea şansă să fiu detaşat tocmai la circumscripţia lui. In... dimineaţa aceea, Thrall s'a înapoiat acasă, cu un ceas înainte să te fi ivit d-ta. Bătrânul cămătar nu m'a zărit şi l-am lăsat să intre în casă. Pe urmă m'am gândit că ar fi un prilej bun, să mă explic cu el. N'aveam de gând să trec la fapte, dar omul mi-a vorbit pe un ton atât de provocător... Deodată, am băgat de seamă că era mort. Am luat scrisorile şi am plecat... Mama mea crede acum că Thrall s'a căit de faptele sale şi că i-a înapoiat scrisorile, prin mine, înainte de a fi omorît.

— In clipa de faţă nu mai eşti sergent? — îl întrebai.

— Nu, acum o săptămână am găsit un serviciu mai bun. Ei şi ce ai de gând să faci? — adăugă el, fără vreo emoţie.

— Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre un tânăr, care împrumutase bani dela Thrall?

— Da, — zise Clinton-Duke, — am ghicit numaidecât despre cine era vorba.

— Dacă Thrall n'ar fi murit atunci, adăugai, se prea poate să-i fi urmat sfatul şi să fi furat dela firma mea, ca să-şi satisfac pe nesăţiosul de cămătar... Cât despre mine, sunt de părere că *teamul* pentru viitorul match de football internaţional n'a fost ales bine.

Citiţi în No. 6

ENIGMA CAPULUI TAIAT

de Henry de Golen

Publicaţie periodică. Apare săptămânal.

No. 5. — Joi 3 Ianuarie 1935

Redactor responsabil: ST. FREAMAT

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU" Bucureşti, I, Str. Ing. Anghel Saligny 2